

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้จะได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รวบรวมมา พร้อมทั้งแปลความหมายของข้อมูลต่าง ๆ ประกอบด้วย เพื่อพิจารณาปัญหาการใช้หลักสูตรของบุคลากรต่าง ๆ ว่า มีปัญหามากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาจากความถี่ของผู้ตอบในส่วนที่เป็นแบบตรวจสอบ และหาคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรายข้อ ในส่วนที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่า นอกจากนี้จะได้วิเคราะห์คำตอบจากแบบสอบถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบเสนอแนะเกี่ยวกับโครงการปรับปรุงของแต่ละหมวดวิชาและปัญหาอื่น ๆ ที่ประสบในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ เพื่อรวบรวมไว้เป็นข้อเสนอแนะประกอบในบทที่ 5 ต่อไป

ในการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น จะได้ทำการวิเคราะห์และนำเสนอ ดังนี้ (1) วิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบปัญหา (2) ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของผู้บริหาร (3) ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของหัวหน้าสาขาวิชา และอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชา ตลอดจนโครงการปรับปรุงในแต่ละหมวดวิชาทั้ง 8 หมวด ได้แก่ ภาษาไทย สังคมศึกษา พลานามัย วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ ศิลปะศึกษา และอาชีพหรือศิลปะปฏิบัติ (4) ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของเจ้าหน้าที่ทั้ง 4 ได้แก่ เจ้าหน้าที่แนะแนว ทะเบียน วัตถุประสงค์ศึกษา และห้องสมุด รวมทั้งปัญหาที่ประสบในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ทั้ง 4 ตามลำดับ อย่างไรก็ตามในขั้นแรกจะได้เสนอข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามเพื่อเป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับผลของการวิจัย

รายละเอียดบางประการเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสำรวจ

แบบสำรวจปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ที่ส่งไปมีจำนวน 237 ฉบับ ถึงผู้บริหาร 32 ฉบับ หัวหน้าสาขาวิชา 66 ฉบับ อาจารย์ผู้สอน 111 ฉบับ เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ 28 ฉบับ คำตอบที่ได้รับส่วนหนึ่งมาถึงภายหลังจากที่ได้นำข้อมูลไปวิเคราะห์แล้วจึงไม่ได้นำมาใช้ ดังนั้นแบบสำรวจที่ได้นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 213 ฉบับ แยกเป็นคำตอบของผู้บริหารโรงเรียน 28 ฉบับ ของหัวหน้าสาขาวิชา 59 ฉบับ ของอาจารย์ผู้สอน 100 ฉบับ และของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ 26 ฉบับ จำแนกเป็นรายจังหวัดได้ตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรจำแนกตามเขตจังหวัด

จังหวัด	จำนวน โรงเรียน	ผู้บริหาร โรงเรียน		หัวหน้า สายวิชา		อาจารย์ ผู้สอน		เจ้าหน้าที่ ต่าง ๆ		รวม	
		จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ภูเก็ต	2	8	28.57	13	22.03	26	26.00	7	26.92	54	25.35
กระบี่	1	3	10.71	7	11.86	20	20.00	4	1.04	24	11.27
ตรัง	2	6	21.43	15	25.42	27	27.00	6	28.16	54	25.35
พังงา	3	8	28.57	17	38.83	27	27.00	5	42.84	57	26.76
ระนอง	1	3	10.71	7	11.86	10	10.00	4	1.04	24	11.27
รวม	9	28	100.00	59	100.00	100	100.00	26	100.00	213	100.00

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่า กลุ่มผู้บริหารนั้น ภูเก็ต และพังงา มีมากที่สุด หัวหน้าสายวิชาพังงามีมากที่สุด อาจารย์ผู้สอน ตรัง และพังงา มากที่สุด ส่วนเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ภูเก็ตมากที่สุด และเมื่อรวมประชากรทั้งหมดแล้ว พังงามีผู้ตอบมากที่สุด รองลงมาคือ ตรัง และภูเก็ต ส่วนกระบี่และระนองมีผู้ตอบเท่ากัน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 จำนวนประชากรจำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียน	ผู้บริหาร โรงเรียน	หัวหน้าสาย วิชา	อาจารย์ผู้สอน	เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ	รวม
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน
ภูเก็ตวิทยาลัย	4	7	14	4	29
สตรีภูเก็ต	4	6	12	3	25
สภาราชนี	3	8	14	4	29
วิเชียรมาตุ	3	7	13	2	25
สตรีพังงา	3	7	8	4	22
คิงกัฟงาวิทยายน	2	4	8	-	14
ตะกั่วป่า "เสนาอนุูล"	3	6	11	1	21
พิชัยรัตนาคาร	3	7	10	4	24
อำมาตย์พานิชนุกูล	3	7	10	4	24
รวม	28	59	100	26	213

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่มีไม่ครบตามจำนวน มีอยู่ 2 โรงเรียนที่มีครบ 4 หัวหน้าสายวิชาส่วนใหญ่มีไม่ครบตามจำนวน 8 หมวดวิชา มีครบเพียง 1 โรงเรียนเดียว อาจารย์ผู้สอนในหมวดที่ต่องการนั้นมีไม่ครบตามทั้ง 8 หมวด (หมวดละ 2 คน) มีสูงสุดอยู่ 2 โรงเรียน ส่วนเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ มีครบอยู่ 4 โรงเรียน นอกนั้นมีไม่ครบ และที่ไม่มีเลยอยู่ 1 โรงเรียน เมื่อพิจารณาถึงจำนวนรวมปรากฏว่าประชากรในโรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัยและสภาราชนีมีสูงสุด รองลงมาได้แก่สตรีภูเก็ต และวิเชียรมาตุ ส่วนคิงกัฟงาวิทยายน มีประชากรน้อยที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม

ในการวิเคราะห์ข้อมูล จะทำการวิเคราะห์ในเรื่องวุฒิทางวิชาชีพ ระยะเวลาที่
หน้าที่ และการเข้าร่วมประชุมสัมมนา หรืออบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่ แยกตามบุคลากรผู้
ใช้หลักสูตรใหม่ไปตามลำดับ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 วุฒิทางวิชาชีพแยกตามบุคลากรผู้ใช้หลักสูตรใหม่

วุฒิทางวิชาชีพ	บุคลากร									
	ผู้บริหาร		หัวหน้าสายวิชา		อาจารย์ผู้สอน		เจ้าหน้าที่		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ต่ำกว่าปริญญาตรี	15	53.58	26	44.07	24	24.00	7	26.92	72	33.80
ปริญญาตรี	10	35.71	33	55.93	73	73.00	16	61.54	139	61.98
ปริญญาโท	3	10.71	—	—	3	3.00	3	11.54	9	4.22
รวม	28	100.00	59	100.00	100	100.00	26	100.00	213	100.00

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่า

1. ผู้บริหารร้อยละ 53.58 มีวุฒิทางวิชาชีพต่ำกว่าปริญญาตรี
2. หัวหน้าสายวิชาร้อยละ 55.93 มีวุฒิทางวิชาชีพปริญญาตรี
3. อาจารย์ผู้สอน ส่วนใหญ่มีวุฒิทางวิชาชีพปริญญาตรี
4. เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ร้อยละ 61.54 มีวุฒิทางวิชาชีพปริญญาตรี

เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมปรากฏว่า บุคลากรในโรงเรียนมัธยมผู้ใช้หลักสูตรใหม่ ร้อยละ 66.80 มีวุฒิทางวิชาชีพในระดับปริญญาตรีขึ้นไป ส่วนหัวหน้าสายวิชานั้นไม่มีวุฒิทางวิชาชีพในระดับปริญญาโท ในระดับผู้บริหารและหัวหน้าสายวิชา มีวุฒิทางวิชาชีพต่ำกว่าปริญญาตรี มากกว่า อาจารย์ผู้สอนและเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ

ตารางที่ 4 ระยะเวลาที่ทำงานในหน้าที่แยกตามบุคลากรผู้ใช้หลักสูตรใหม่

ระยะเวลา ที่ทำงาน ในหน้าที่	บุคลากร									
	ผู้บริหาร		หัวหน้าสายวิชา		อาจารย์ผู้สอน		เจ้าหน้าที่		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ต่ำกว่า 1 ปี	4	14.28	13	22.03	34	34.00	7	26.92	58	27.23
1 - 3 ปี	9	32.13	10	16.95	27	27.00	12	56.33	58	27.23
3 - 5 ปี	3	10.71	13	22.03	21	21.00	2	.52	39	18.31
5 ปีขึ้นไป	12	42.88	23	38.99	18	18.00	5	16.23	58	27.23
รวม	28	100.00	59	100.00	100	100.00	26	100.00	213	100.00

จากตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่า

1. ผู้บริหารร้อยละ 42.88 ทำงานในหน้าที่นี้มาเกิน 5 ปีขึ้นไป นอกจากนั้นทำงาน 1 - 3 ปี ต่ำกว่า 1 ปี และ 3-5 ปี น้อยลงตามลำดับ
2. หัวหน้าสายวิชาร้อยละ 38.99 ทำงานในหน้าที่นี้มาเกิน 5 ปีขึ้นไป นอกจากนั้นทำงาน ต่ำกว่า 1 ปี 3-5 ปี และ 1-3 ปี น้อยลงตามลำดับ
3. อาจารย์ผู้สอนร้อยละ 34.00 ทำงานในหน้าที่นี้มาต่ำกว่า 1 ปี นอกจากนั้นทำงาน 1-3 ปี 3-5 ปี และ 5 ปีขึ้นไป น้อยลงตามลำดับ
4. เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ร้อยละ 56.33 ทำงานในหน้าที่นี้มา 1-3 ปี นอกจากนั้นทำงาน ต่ำกว่า 1 ปี 5 ปีขึ้นไป และ 3-5 ปี น้อยลงตามลำดับ

เมื่อพิจารณาโดยรวมปรากฏว่าผู้บริหารและหัวหน้าสายวิชาส่วนใหญ่ทำงานในหน้าที่นี้ มาเกิน 5 ปีขึ้นไป ส่วนอาจารย์ผู้สอนและเจ้าหน้าที่ทำงานในหน้าที่นี้มาต่ำกว่า 1 ปี และ 1-3 ปี รองลงมาตามลำดับ

ตารางที่ 5 การเข้าร่วมประชุมสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับงานในหน้าที่แยกตาม
บุคลากรผู้ใช้หลักสูตร

การเข้าร่วมประชุมสัมมนา	บุคลากร									
	ผู้บริหาร		หัวหน้าสายวิชา		อาจารย์ผู้สอน		เจ้าหน้าที่		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
เคย	22	78.57	38	64.41	34	34.00	16	61.54	110	51.64
ไม่เคย	6	21.43	21	35.59	66	66.00	10	38.45	103	48.36
รวม	28	100.00	59	100.00	100	100.00	26	100.00	213	100.00

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่า

1. ผู้บริหารส่วนใหญ่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนา ทั้งนี้เพื่อเตรียมการใช้หลักสูตรใหม่ และผู้บริหารนั้นมีจำนวนน้อย จึงประชุมสัมมนาได้แทบทุกคน

2. หัวหน้าสายวิชาส่วนใหญ่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนา ทั้งนี้เพื่อเตรียมการใช้หลักสูตรใหม่ แต่หัวหน้าสายมีมาก และหลายหมวดจึงประชุมสัมมนา ได้ไม่ทั่วทุกคนในระยะเวลาดังนั้น

3. อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนา

4. เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ส่วนใหญ่เคยเข้าร่วมประชุมสัมมนา และจากในบรรดาเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ เจ้าหน้าที่ที่วัดผลได้รับการประชุมสัมมนาหมดทุกคน (จากตารางที่ 57) ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญยิ่งของการใช้หลักสูตรใหม่

เมื่อพิจารณาโดยรวม ปรากฏว่า ผู้ใช้หลักสูตรประมาณครึ่งหนึ่งไม่เคยได้รับการอบรมและเป็นที่น่าสังเกตุว่าคณาจารย์ผู้สอนนั้นไม่เคยได้รับการอบรมถึงร้อยละ 66.00

ตารางที่ 6 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของผู้บริหาร

ปัญหา	\bar{x}	S.D.	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. การกำหนดนโยบายร่วมกันระหว่างโรงเรียนในกลุ่ม	2.29	0.60	
2. การปฏิบัติตามนโยบายที่กลุ่มโรงเรียนร่วมกันกำหนด	2.18	0.67	
3. การร่วมกันจัดวิธีประเมินผลการเรียนของโรงเรียนในกลุ่ม	2.32	0.61	
4. การที่นักเรียน เรียนในระบบหน่วยกิตทำให้เกิดปัญหาด้านการปกครอง	2.25	0.65	
5. ความเพียงพอของหนังสือหลักสูตรและเอกสารชุดคู่มือประกอบหลักสูตร	2.68	0.77	
6. การจัดการการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรใหม่	2.43	0.50	
7. ความสอดคล้องของหลักสูตรหมวดวิชาชีพที่มีต่อความต้องการของนักเรียน	2.80	0.77	13
8. การจัดโปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น	2.76	0.56	12
9. การออกไปรับรองต่าง ๆ ให้แก่นักเรียน	2.03	0.64	
10. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงานด้านต่าง ๆ	2.89	0.69	
11. การให้บุคลากรของโรงเรียนเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่	2.36	0.56	

จากตารางที่ 6 จะเห็นได้ว่า ข้อ 10, 7, 8 และข้อ 5 เป็นข้อที่ผู้บริหารเห็นว่า มีปัญหามากที่สุด และน้อยลงตามลำดับ

ข้อ 10 เป็นข้อที่ผู้บริหารเห็นว่าปัญหามากที่สุด ได้แก่ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่จะรับผิดชอบงานด้านต่าง ๆ และลดน้อยลงตามลำดับจนถึงข้อ 5 แต่ทุกข้อก็จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

2. ในด้านการไม่ได้ปฏิบัติตามนโยบายของหลักสูตรใหม่

2.1 ผู้บริหาร ร้อยละ 46.43 เห็นว่าทางโรงเรียนไม่ได้จัดหลักสูตรหมวดวิชา วิชาให้สอดคล้องต่อความต้องการของนักเรียน ทั้งนี้เนื่องจากขาดบุคลากรที่จะจัดสอนในหมวด วิชา

2.2 ผู้บริหาร ร้อยละ 42.86 เห็นว่าทางโรงเรียนไม่ได้ปฏิบัติตามเรื่องการจัด โปรแกรมการเรียนให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น ทั้งนี้เนื่องจากหลักสูตรใหม่นี้ประกาศใช้ รวดเร็วจึงไม่สามารถจัดได้ตามสภาพท้องถิ่น

การวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของหัวหน้าสายวิชาและอาจารย์ผู้สอน

ในการวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่นี้จะใช้วิธีการบรรยายในส่วนที่มีจำนวน ประชากรน้อย โดยตารางในส่วนที่มีประชากรมากและรวมในส่วนที่เหมือนกันไว้ในตาราง เดียวกันไปตามลำดับหมวดวิชา

สำหรับในส่วนที่เป็นแบบตรวจสอบ จะหากร้อยละ และสัดส่วนของจำนวนความถี่ของ คำตอบ ส่วนที่เป็นมากกว่าส่วนประมาณค่าค่าคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น รายข้อ จะเสนอไปตามลำดับชั้น 8 หมวดวิชาในเรื่องดังต่อไปนี้

ห้องเรียน ห้องพิเศษ และสถานที่เรียนที่ใช้ในการสอน วิธีออกข้อสอบ วิธีการให้ าระดับคะแนน เอกสารเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่ สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์ที่มีใช้ในหมวด ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของหัวหน้าสายวิชาและอาจารย์ผู้สอน วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำ และอาจารย์ผู้สอนใช้ วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้และข้อเสนอแนะ เพิ่มเติม

นอกจากนี้จะได้เสนอรวมในเรื่องเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตรใหม่ วิธีสอน วิธีวัดผล ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของหัวหน้าสาย ของทุกหมวดวิชาไว้ ทอนท้ายของการวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของหัวหน้าสายวิชาและอาจารย์ผู้สอนตามลำดับด้วย

ตารางที่ 7 ห้องเรียน ห้องพิเศษ และสถานที่เรียนที่มีใช้แยกตามหมวดวิชา

หมวดวิชา	ห้องเรียน ห้องพิเศษ และสถานที่											
	ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์	ห้องปฏิบัติการทางภาษา	โรงฝึกงาน	โรงพลศึกษา	ห้องปฏิบัติการทางพาณิชยกรรม	เรือนเพาะชำ	แปลงสาธิต	ห้องศิลปะศึกษา	ห้องปฏิบัติการทางสหกรรม	ห้องเรียน	สนาม	อื่น ๆ (ห้องสมุด)
ภาษาไทย		2								6		1
สังคมศึกษา										7		1
พลานามัย				2							6	
วิทยาศาสตร์	8	1	1							1		
-คณิตศาสตร์										9		
ภาษาอังกฤษ		1								5		
ศิลปะศึกษา			1					4		2		
อาชีพหรือศิลปะ	1		3		1	2	2	1	4	1		
รวม	9	4	5	2	1	2	2	5	4	31	6	2

จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่า ในการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น วิชาของโรงเรียนมากที่สุด ส่วนห้องปฏิบัติการทางพาณิชย์กรรมน้อยที่สุด เป็นที่น่าสังเกตว่าโรงเรียนเหล่านี้เป็นโรงเรียนสามัญศึกษา เปิดเรียนวิชาสามัญ จึงต้องให้ของเรียนเป็นส่วนมาก

หมวดวิชาภาษาไทย วิชาของเรียนเป็นส่วนใหญ่ มีบางครั้งที่ของปฏิบัติการทางภาษาหรือห้องสมุด

หมวดวิชาสังคมศึกษา วิชาของเรียนเป็นส่วนใหญ่ มีของสมุดบ้าง

หมวดวิชาพลานามัย วิชาโรงฝึกพลศึกษาและสนาม ในการสอนเป็นส่วนมาก

หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ วิชาของปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ เป็นส่วนใหญ่

หมวดวิชาคณิตศาสตร์ วิชาของเรียนในการสอนทั้งหมด

หมวดวิชาภาษาอังกฤษ วิชาของเรียนเป็นส่วนใหญ่ มีของปฏิบัติการทางภาษา

อังกฤษน้อยมาก

หมวดวิชาศิลปศึกษา วิชาของศิลปศึกษาเป็นส่วนใหญ่ นอกนั้นมีห้องเรียนและ

โรงฝึกงาน

หมวดวิชาอาชีพหรือศิลปปฏิบัติ วิชาของปฏิบัติการทางคหกรรม และโรงฝึกงานมากที่สุด นอกจากนั้นวิชาของอื่น ๆ ตามโอกาสและรายวิชาที่เปิดสอน

ในด้านวิธีการออกข้อสอบในหมวดวิชาภาษาไทย

จากการศึกษาข้อมูลปรากฏว่าหัวหน้าสาขาวิชาภาษาไทยทั้ง 8 คน ตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบเอง และมี 2 คน ตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบ หัวหน้าสาขาวิชาตอบ ส่วนอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาไทย ทั้ง 15 คน ตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบเอง

ดังนั้น ในหมวดวิชาภาษาไทย ทั้งหัวหน้าสาขาวิชาและอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่เห็นว่าครูผู้สอนออกข้อสอบเอง ตามนโยบายของการวัดผลที่ผู้สอนควร เป็นผู้ออกข้อสอบเอง เป็นที่น่าสังเกตว่า มีผู้ตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบแล้วให้หัวหน้าสาขาวิชาตรวจก่อน

ในด้านวิธีการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชาในหมวดวิชาภาษาไทย

จากการศึกษาข้อมูลปรากฏว่าหัวหน้าสายวิชา จำนวน 3 คน ตอบว่าครูผู้สอน เป็นผู้ให้ระดับคะแนน จำนวน 3 คน ตอบว่าหัวหน้าสายวิชาพร้อมกับครูให้ระดับคะแนน จำนวน 1 คน ตอบว่าหัวหน้าสายวิชาเป็นผู้ให้ระดับคะแนน และอีก 1 คน ตอบว่า เจ้าหน้าที่วัดผล เป็นผู้ให้ระดับคะแนน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า วิธีการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชา ครูผู้สอน เป็นผู้ให้ระดับคะแนน และหัวหน้าสายวิชาพร้อมกับครูให้ระดับคะแนน เป็นที่น่าสังเกตว่า มีเจ้าหน้าที่วัดผลเป็นผู้ให้ระดับคะแนน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 เอกสารเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่แยกตามหมวดวิชาของอาจารย์ผู้สอน

เอกสาร	หมวดวิชา																							
	ภาษาไทย			สังคมศึกษา			พละนามัย			วิทยาศาสตร์			คณิตศาสตร์			ภาษาอังกฤษ			ศิลปศึกษา			อาชีพหรือศิลป์ฯ		
	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
หลักสูตร	1	11	3	-	10	8	1	7	2	2	9	3	-	4	11	1	11	3	1	5	3	1	2	1
คู่มือหลักสูตร	4	11	-	5	9	4	2	7	1	3	8	3	2	8	5	5	9	1	3	3	3	2	2	-
ประมวลการสอน	6	9	-	3	9	6	3	4	3	6	5	3	1	6	8	3	11	1	2	3	4	-	4	-
โครงการสอน	4	9	2	5	8	5	1	7	2	3	6	5	3	6	6	-	13	2	1	3	5	-	4	-
แบบเรียน	-	9	6	1	8	9	-	7	3	-	10	4	1	2	12	-	9	6	3	6	-	1	2	1
หนังสืออ่านประกอบ	-	12	3	2	14	2	1	9	-	-	12	2	1	9	5	1	14	-	2	6	1	2	1	1
คู่มือการประเมินผล	7	7	1	8	7	3	4	5	1	4	9	1	4	6	5	8	7	-	2	6	1	2	2	-
รวม	22	68	15	24	65	37	12	46	12	18	59	21	12	41	52	18	74	13	14	32	17	8	17	3

จากตารางที่ 8 จะเห็นได้ว่า

1. หมวดวิชาภาษาไทย อาจารย์ผู้สอนเห็นว่า ส่วนใหญ่เอกสารที่มีแต่ไม่เพียงพอ ขาดมากที่สุดได้แก่คู่มือการประเมินผล รองลงมาคือ ประมวลการสอน และคู่มือหลักสูตร

2. หมวดวิชาสังคมศึกษา อาจารย์ผู้สอนเห็นว่า ส่วนใหญ่เอกสารฯ มีแต่ไม่เพียงพอ
 ซาคมากที่สุดได้แก่ คู่มือการประเมินผล รองลงมาคือ คู่มือหลักสูตร และโครงการสอน

3. หมวดวิชาพละศึกษา อาจารย์ผู้สอนเห็นว่า ส่วนใหญ่เอกสารฯ มีแต่ไม่เพียงพอ
 ซาคมากที่สุดได้แก่ คู่มือการประเมินผล รองลงมาคือนั่งสืออ่านประกอบ

4. หมวดวิชาวิทยาศาสตร์ อาจารย์ผู้สอนเห็นว่า ส่วนใหญ่เอกสารฯ มีแต่ไม่
 เพียงพอ ซาคมากที่สุดได้แก่ ประมวลการสอน รองลงมาคือ คู่มือการประเมินผล

5. หมวดวิชาคณิตศาสตร์ อาจารย์ผู้สอนเห็นว่า ส่วนใหญ่เอกสารฯ มีเพียงพอ
 ซาคมากที่สุดได้แก่คู่มือการประเมินผล รองลงมาคือ โครงการสอน เป็นที่น่าสังเกตว่า แบบ
 เรียน หลักสูตร มีเพียงพอเป็นส่วนมาก

6. หมวดวิชาภาษาอังกฤษ อาจารย์ผู้สอนเห็นว่า ส่วนใหญ่เอกสารฯ มีแต่ไม่
 เพียงพอ ซาคมากที่สุดได้แก่ คู่มือการประเมินผล รองลงมาคือคู่มือหลักสูตร

7. หมวดวิชาศิลปะศึกษา อาจารย์ผู้สอนเห็นว่า ส่วนใหญ่เอกสารฯ มีแต่ไม่
 เพียงพอ ซาคมากที่สุดได้แก่แบบเรียน รองลงมาคือคู่มือการประเมินผลและหนังสืออ่าน
 ประกอบ

8. หมวดวิชาอาชีพหรือศิลปปฏิบัติ อาจารย์ผู้สอนเห็นว่าส่วนใหญ่เอกสารฯ มีแต่
 ไม่เพียงพอ ซาคมากที่สุดได้แก่ คู่มือหลักสูตร และคู่มือการประเมินผล
 จากการพิจารณาโดยส่วนรวมปรากฏเอกสารเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่ ส่วน
 ใหญ่มีแต่ไม่เพียงพอ หรือไม่มีเลย หมวดวิชาคณิตศาสตร์ ครั้งหนึ่งเห็นว่ามีเอกสารฯ เพียงพอ

ตารางที่ 9 สถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ ที่ใช้ในการเรียน การสอน ตามหลักสูตร
ใหม่ของอาจารย์ผู้สอนหมวดวิชาภาษาไทย

สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางภาษา	13	1	1
แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง	1	12	2
เทปและเครื่องเล่นเทป	1	12	2
แผ่นภาพใสกับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	12	2	1
หุ่นจำลอง	14	1	-
สไลด์	12	3	-
รวม	53	31	6

จากตารางที่ 9 จะเห็นได้ว่า

1. ในด้านสถานที่คือ ห้องปฏิบัติการทางภาษา ในหมวดวิชาภาษาไทยนั้น อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่เห็นว่าไม่มีเลย

2. ในด้านวัสดุ และอุปกรณ์ ส่วนใหญ่ไม่มีเลย ที่มีแต่ไม่เพียงพอได้แก่ แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง และเทปพร้อมเครื่องเล่นเทป

เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาไทยเห็นว่า สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์นั้น ส่วนใหญ่ไม่มีเลย

ตารางที่ 10 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของหัวหน้าสายวิชาภาษาไทย

ปัญหา	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.75	0.46	
2. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.00	0.53	
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.38	0.52	
4. การร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.00	0.00	6
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชา	1.88	0.64	
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชา	2.13	0.35	
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.88	0.35	
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.38	0.74	
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา	2.50	0.76	
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชา	2.50	0.53	
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	1.88	0.35	
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.63	0.74	
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา	2.63	0.92	
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.50	0.76	
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา	2.38	0.74	
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.38	0.74	

จากตารางที่ 10 จะเห็นได้ว่า

1. ในค่านับปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ ข้อ 7, 12, 13, 9, 10 และ 14 เป็นข้อที่หัวหน้าสายวิชาภาษาไทยเห็นว่ามปัญหามากที่สุด และน้อยลงตามลำดับ

ข้อ 7 เป็นข้อที่หัวหน้าสายวิชาเห็นว่ามปัญหามากที่สุด ได้แก่ ความเพียงพอของเวลา กับ เนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน และลดน้อยลงตามลำดับจนถึงข้อ 14 แต่ทุกข้อก็จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

2. ในค่านการไม่ปฏิบัติตามนโยบายของหลักสูตรใหม่ หัวหน้าสายวิชา ร้อยละ 75.00 เห็นว่าไม่ได้ร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาไทย

ปัญหา	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน	2.33	0.62	
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวด	2.27	0.59	
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน	2.13	0.64	
4. การที่หลักสูตรใหม่มีได้แบ่งเนื้อหาวิชาวรรณคดีในวิชาภาษาไทยที่เป็นวิชาบังคับออกเป็นแต่ละรายวิชาอย่างชัดเจน	2.60	0.63	
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนควา	2.60	0.63	
6. การสอนวิชาหลักภาษากับวรรณคดีให้สัมพันธ์กันตามที่หลักสูตรกำหนด	2.13	0.52	
7. ตามที่หลักสูตรกำหนดให้มีการฝึกทักษะทั้ง 4 ในชั่วโมง "การใช้ภาษา" ทุกคาบเวลา	2.67	0.72	
8. ความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบในวิชาวรรณคดีของนักเรียนที่ห้องสมุดจัดบริการให้	3.06	0.80	
9. การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะ	2.60	0.63	
10. วิธีจัดระดับคะแนน	2.27	0.70	
11. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.87	0.52	

จากตารางที่ 11 จะเห็นได้ว่าข้อ 8, 7, 4, 5 และ 9 เป็นข้อที่อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาไทยเห็นว่าปัญหามากที่สุด และลดตามลำดับ ข้อ 8 เป็นข้อที่อาจารย์ผู้สอนเห็นว่าปัญหามากที่สุด ได้แก่ความเพียงพอของหนังสืออ่านประกอบในวิชาวรรณคดีของนักเรียนที่ห้องสมุดจัดบริการให้ และลดตามลำดับ จนถึงข้อ 9 แต่ทุกข้อก็จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

ตารางที่ 12 วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาภาษาไทยใช้

วิธีสอน	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การบรรยาย	8	1	12	1
การแบ่งกลุ่มค้นคว้า	6	3	12	1
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	—	—	1	11
การฝึกทักษะ	5	4	12	1
การฝึกปฏิบัติ	4	5	7	6
การศึกษานอกสถานที่	2	9	4	8
การสาธิต	3	8	4	8
การอภิปราย	7	2	12	1
การแสดงบทบาทสมมุติ	1	10	7	6
การแก้ปัญหา	4	5	2	10
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	—	—	—	—
การให้ทองจำ	4	5	9	5
การสอนแบบโครงการ	1	10	—	—

จากตารางที่ 12 จะเห็นได้ว่า วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาภาษาไทย แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดได้แก่ การบรรยาย รองลงมาคือการอภิปราย และการแบ่งกลุ่มค้นคว้าตามลำดับ สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการบรรยาย การแบ่งกลุ่มค้นคว้า การฝึกทักษะ และการอภิปรายมากที่สุด วิธีสอนที่ทั้งหัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้สอนนั้น ตรงกันมากที่สุดคือ การบรรยาย รองลงมาคือ การอภิปรายและการแบ่งกลุ่มค้นคว้า ตามลำดับ

เป็นที่น่าสังเกตว่า การสอนโดยวิธีการปฏิบัติการในห้องทดลอง การสอนแบบสืบสวนสอบสวน และการสอนแบบโครงการได้รับการแนะนำ และเอาไปใช้ในหมวดวิชาภาษาไทยน้อย ทั้งหัวหน้าสายวิชาและอาจารย์ผู้สอนมากกว่าครึ่งหนึ่ง ใช้การสอนให้ทองจำ

ตารางที่ 13 วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาภาษาไทยใช้

วิธีวัดผล	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การสังเกต	5	5	11	3
การสอบปากเปล่า	7	3	6	5
การสอบภาคปฏิบัติ	6	4	7	4
การตรวจผลงาน	8	1	14	1
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย	—	—	2	6
การสอบข้อเขียนแบบปรนัย	—	—	—	—
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย	8	1	14	1

จากตารางที่ 13 จะเห็นได้ว่า วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาภาษาไทยแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุด ได้แก่ การตรวจผลงาน และการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย รองลงมาคือ การสอบปากเปล่า สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการตรวจผลงาน และการสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และปรนัยมากที่สุด รองลงมาคือการสังเกต

วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้สอนนั้น ตรงกันมากที่สุดคือ การตรวจผลงาน และการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย

เป็นที่น่าสังเกตว่า การวัดผลโดยวิธีใช้การสอบข้อเขียนแบบปรนัยล้วนไม่ได้ใช้ และในด้านการสังเกต อาจารย์ผู้สอนใช้มากกว่าหัวหน้าสายวิชาแนะนำ

ในคำขอเสนอแนะเพิ่มเติมในเรื่องโครงการปรับปรุงในหมวดวิชาภาษาไทย

- หัวหน้าสายวิชาภาษาไทย ได้เสนอแนะพอสรุป ากมากไปหาน้อยดังนี้
1. ควรจัดอบรมครูในหมวดวิชาภาษาไทยให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่
 2. ควรจัดพิมพ์ประมวลการสอน โครงการสอน และแบบเรียนโดยควน
 3. หนังสืออ่านนอกเวลา (นวนิยาย) ควรให้เลือกมากกว่า 3 เรื่อง
 4. วิชาเลือกบางวิชาควรเป็นวิชาบังคับ เช่นการประพันธ์ วรรณคดีประเภท

ฉันท และประวัติวรรณคดี

5. ทางกรมวิชาการควรจัดพิมพ์หนังสือที่ให้เลือกเรียนเพื่อสะดวกในการค้นหา เพราะของเอกชนพิมพ์ราคาแพง

ในคำวินิจฉัยออกข้อสอบในหมวดวิชาสังคมศึกษา

จากการศึกษาข้อมูลปรากฏว่า หัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษา 8 คน ตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบเอง และมี 3 คน ตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบหัวหน้าสายวิชาตรวจ ส่วนอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาสังคมศึกษาทั้ง 18 คน ตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบเอง และมีอยู่ 13 ใน 18 คนตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบหัวหน้าสายวิชาตรวจ

ดังนั้นในหมวดวิชาสังคมศึกษา ทั้งหัวหน้าสายวิชา และอาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่าครูผู้สอนออกข้อสอบเอง เป็นที่น่าสังเกตว่าครูผู้สอนออกข้อสอบแล้วให้หัวหน้าสายวิชาตรวจ

ในคำวินิจฉัยการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชาในหมวดสังคมศึกษา

จากการศึกษาข้อมูลปรากฏว่า หัวหน้าสายวิชา 2 คน ตอบว่าครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน จำนวน 1 คน ตอบว่าหัวหน้าสายวิชาเป็นผู้ให้ระดับคะแนน และอีก 5 คน ตอบว่าหัวหน้าสายวิชาร่วมกับครูให้ระดับคะแนน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า วิธีการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชาในหมวดวิชาสังคมศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่า หัวหน้าสายวิชาร่วมกับครูให้ระดับคะแนน รองลงมาครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน

ตารางที่ 14 สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตร
ใหม่ของอาจารย์ผู้สอนหมวดวิชาสังคมศึกษา

สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องสังคมศึกษา	9	7	2
แผ่นภาพใช้กับเครื่องฉายข้ามศีรษะ	14	4	-
สไลด์	11	6	1
หุ่นจำลอง	13	5	-
เทปและเครื่องเล่นเทป	4	11	3
ภาพยนตร์	13	4	1
แผนที่	-	13	5
ลูกโลก	-	11	7
ฟิล์มสตริป	13	3	2
แผนภูมิ	9	8	1
รวม	86	72	22

จากตารางที่ 14 จะเห็นได้ว่า

1. ในด้านสถานที่ คือห้องสังคมศึกษาในหมวดวิชาสังคมศึกษานั้น ส่วนใหญ่เห็นว่าไม่มีเลย หรือมีแต่ไม่เพียงพอ
2. ในด้านวัสดุและอุปกรณ์ ส่วนใหญ่เห็นว่าไม่มีเลย คือแผ่นภาพใช้กับเครื่องฉายข้ามศีรษะ หุ่นจำลอง ภาพยนตร์ ฟิล์มสตริป ที่เห็นว่ามีแต่ไม่เพียงพอมากคือ แผนที่ เทป และเครื่องเล่นเทป และลูกโลก

เพื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชานี้เห็นว่า สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์ส่วนใหญ่ไม่มีเลยหรือมีแต่ไม่เพียงพอ

ตารางที่ 15 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของหัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษา

ปัญหา	S.D	ไม่ใช้ปฏิบัติ
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.88	0.35
2. การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.13	0.64
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.50	0.53
4. การร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	1.50	0.71
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชา	2.00	0.00
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชา	2.25	0.46
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.88	0.64
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.63	0.92
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา	3.00	0.76
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชา	2.88	0.35
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.13	0.64
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.88	0.99
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา	3.13	0.64
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.75	0.71
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา	2.43	0.79
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.00	0.76

6

1

จากตารางที่ 15 จะเห็นได้ว่า

1. ในคํานับปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ ข้อ 13, 9, 7, 10, 12, 14, 8 และ 3 เป็นข้อที่หัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษาเห็นว่ามึปัญหามากที่สุด และน้อยลงตามลำดับ
 - ข้อ 13 เป็นข้อที่หัวหน้าสายวิชาเห็นว่ามึปัญหามากที่สุด ได้แก่ ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา และลดน้อยลงตามลำดับ จนถึงข้อ 3 แต่ทุกข้อก็จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหา
2. ในคํานการไม่ได้ปฏิบัติตามนโยบายของหลักสูตรใหม่
 - 2.1 หัวหน้าสายวิชา ร้อยละ 75.00 เห็นว่าไม่ได้ร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดประชุมสัมมนา หรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ เนื่องจากขาดงบประมาณ จึงไม่ได้ให้ความร่วมมือในการจัดอบรมครู
 - 2.2 หัวหน้าสายวิชา เห็นว่า ไม่ได้จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางคํานวิชาการของหมวดวิชา เนื่องจากขาดงบประมาณ เวลาไม่เพียงพอ และขาดบุคลากร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 16 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ปัญหา	\bar{x}	S.D	ไม่ไปปฏิบัติ
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน	2.61	0.61	
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัย	2.39	0.50	
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน	2.61	0.70	
4. ความชำนาญของเนื้อหาในแต่ละรายวิชา	2.39	0.61	
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนคนคว่า	2.86	0.77	
6. การสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหาของ สังคม	2.89	0.76	
7. การหาหลักฐานในสังคมมาใช้ในการสอน	2.50	0.51	
8. วิธีจัดระดับคะแนน	1.83	0.38	
9. การตรวจสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จ ตามกำหนด	1.72	0.46	

จากตารางที่ 16 จะเห็นได้ว่า ข้อ 6, 5, 1, 3 และ 7 เป็นข้อที่อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เห็นว่าปัญหามากที่สุด และน้อยลงตามลำดับ

ข้อ 6 เป็นข้อที่อาจารย์ผู้สอนเห็นว่าปัญหามากที่สุด ได้แก่การสอนให้นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีแก้ปัญหาของสังคม และลดน้อยลงตามลำดับจนถึงข้อ 7 แต่ทุกข้อก็จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

ตารางที่ 17 วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาสังคมศึกษาใช้

วิธีสอน	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การบรรยาย	8	1	18	1
การแบ่งกลุ่มค้นคว้า	7	2	11	2
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	—	—	1	8
การฝึกทักษะ	3	5	7	5
การฝึกปฏิบัติ	1	8	5	6
การศึกษานอกสถานที่	3	5	—	—
การสาธิต	1	8	1	8
การอภิปราย	7	2	11	2
การแสดงบทบาทสมมติ	—	—	—	—
การแก้ปัญหา	5	4	9	4
การสอบถามสืบสวนสอบสวน	—	—	—	—
การให้ทองจำ	2	7	2	7
การสอนแบบโครงการ	—	—	—	—

จากตารางที่ 17 จะเห็นได้ว่า วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดได้แก่ การบรรยาย รองลงมาคือการแบ่งกลุ่มค้นคว้า และการอภิปรายตามลำดับ สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีการบรรยายมากที่สุด รองลงมาคือการแบ่งกลุ่มค้นคว้าและการอภิปรายตามลำดับ

วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้ตรงกันมากที่สุด คือ การบรรยาย รองลงมาคือ การแบ่งกลุ่มค้นคว้าและการอภิปรายตามลำดับ

เป็นที่น่าสังเกตว่า การศึกษานอกสถานที่ที่หัวหน้าสายแนะนำให้ใช้แต่อาจารย์ผู้สอนมิได้ใช้ และการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติก็มิได้ใช้ในการสอนวิชาสังคมศึกษา

ตารางที่ 18 วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาสังคมศึกษาใช้

วิธีวัดผล	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การสังเกต	7	2	11	3
การสอบปากเปล่า	4	4	4	5
การสอบภาคปฏิบัติ	3	5	6	4
การตรวจผลงาน	7	2	12	2
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย	—	—	—	—
การสอบข้อเขียนแบบปรนัย	1	6	3	6
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย	8	1	17	1

จากตารางที่ 18 จะเห็นได้ว่า วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาสังคมศึกษาได้แนะนำให้
 อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาสังคมศึกษาใช้มากที่สุด คือการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย รอง
 ลงมาคือ การสังเกตและการตรวจผลงาน สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การสอบข้อเขียน
 แบบอัตนัยและปรนัย รองลงมาคือ การตรวจผลงานและการสังเกต ตามลำดับ

วิธีวัดผลที่ทั้งหัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผลตรงกันมากที่สุด คือ
 การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย รองลงมาคือ การตรวจผลงานและการสังเกตตามลำดับ
 เป็นที่น่าสังเกตว่าการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยล้วน ๆ มีได้รับการแนะนำและใช้

ในด้านข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในเรื่องโครงการปรับปรุงในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

หัวหน้าสายวิชาสงขลานครินทร์ได้เสนอแนะพอสรุปจากมากไปหาน้อยดังนี้

1. ควรจัดให้มีการสัมมนา หรืออบรมผู้สอนให้เข้าใจหลักสูตรใหม่
2. ควรจัดพิมพ์แบบเรียนใหม่ให้สามารถใช้เป็นมาตรฐานทุกวิชา
3. ควรจัดพิมพ์หรือทำโครงการสอนประมวลการสอนอย่างรวดเร็วและให้รายละเอียดมากกว่านี้

4. ควรจัดให้มีผู้อำนวยการในการใช้หลักสูตรใหม่ไปช่วยแก้ปัญหาเป็นครั้งคราว

ในด้านวิธีการออกข้อสอบในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

จากการศึกษาข้อมูลปรากฏว่าหัวหน้าสายวิชาสงขลานครินทร์ทั้ง 9 คน ตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบเอง และมี 2 คนตอบว่ามีคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ มี 1 คนตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบ หัวหน้าสายวิชาตรวจ ส่วนอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ทั้ง 10 คน ตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบเอง

ดังนั้นในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ทั้งหัวหน้าสายวิชาและอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่เห็นว่าครูผู้สอนออกข้อสอบเอง และเป็นที่น่าสังเกตว่ามีคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ และครูผู้สอนออกข้อสอบแล้วให้หัวหน้าสายวิชาตรวจก่อน

ในด้านวิธีการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชาในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

จากการศึกษาข้อมูลปรากฏว่า หัวหน้าสายวิชา 3 คน ตอบว่าครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน จำนวน 2 คน ตอบว่า หัวหน้าสายวิชาเป็นผู้ให้ระดับคะแนน จำนวน 1 คน ตอบว่า เจ้าหน้าที่วัดผลเป็นผู้ให้ระดับคะแนนและ อีก 3 คน ตอบว่าหัวหน้าสายวิชาพร้อมกับครูให้ระดับคะแนน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า วิธีการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชา ส่วนใหญ่ครูผู้สอน เป็นผู้ให้ระดับคะแนน และร่วมกับหัวหน้าสายวิชาให้ระดับคะแนน รองลงมาคือ หัวหน้าสายวิชาเป็นผู้ให้ระดับคะแนน

ตารางที่ 19 สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่ ของอาจารย์สอนหมวดพลานามัย

สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
โรงพลศึกษา (โรงยิม)	9	1	-
สนาม	-	8	2
สนามบาสเกตบอล	-	9	1
สนามแบดมินตัน	8	2	-
สไลด์	10	-	-
หุ่นจำลอง	9	1	-
โต๊ะบิงปอง	1	7	2
อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการฝึกกีฬา	-	10	-
อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการฝึกกรีฑา	-	9	1
อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกกิจกรรมเขาจิ้งหะ	5	5	-
รวม	42	52	6

จากตารางที่ 19 จะเห็นได้ว่า

1. ในค่านสถานที่ในหมวดวิชาพลานามัยส่วนใหญ่ไม่มีเลย คือโรงพลศึกษา และสนามแบดมินตัน นอกนั้นมีแต่ไม่เพียงพอ

2. ในค่านวัสดุและอุปกรณ์ ส่วนใหญ่ไม่มีเลยคือ สไลด์ และหุ่นจำลอง นอกจากนั้นมีแต่ไม่เพียงพอ ได้แก่ โต๊ะบิงปอง อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการฝึกกีฬาและกรีฑา

เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวม อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชานี้เห็นว่า สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์ส่วนใหญ่มีแต่ไม่เพียงพอและมีอยู่ในอุปกรณ์บ้างอย่าง

ตารางที่ 20 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของหัวหน้าสายวิชาพลานามัย

ปัญหา	\bar{x}	S.D.	ไม่ใ้ปฏิบัติ
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.00	0.86	
2. การนิเทศครูในหมวดทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.00	1.00	
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.66	1.00	
4. การร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.29	0.76	2
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชา	1.60	0.52	
6. การจัดลำดับความต่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชา	1.88	0.60	
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.44	0.73	
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.40	0.84	
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา	2.33	1.00	
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชา	3.11	0.60	
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	1.77	0.67	
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.00	0.71	
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา	2.33	0.71	
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.66	0.87	
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา	2.00	0.82	1
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	1.88	0.78	

จากตารางที่ 20 จะเห็นได้ว่า

1. ในคํานับปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ ข้อ 10, 3 และ 14 เป็นข้อที่หัวหน้าสายวิชาพลานามัย เห็นว่ามีปัญหามากที่สุด และน้อยลงตามลำดับ

ข้อ 10 เป็นข้อที่หัวหน้าสายวิชาเห็นว่ามีปัญหามากที่สุด ได้แก่ ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอน และลดน้อยลงตามลำดับจนถึงข้อ 14 แต่ทุกข้อก็จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

2. ในคํานับการไม่ได้ปฏิบัติตามนโยบายของหลักสูตรใหม่

2.1 หัวหน้าสายวิชา ร้อยละ 22.00 เห็นว่าไม่ได้ร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ ดังนั้นหัวหน้าสายวิชาไม่ได้ร่วมมือในการจัดอบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

2.2 หัวหน้าสายวิชา ร้อยละ 11.11 เห็นว่า ไม่ได้จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางคํานวณวิชาการของหมวดวิชา เนื่องจากขาดงบประมาณ เวลาไม่เพียงพอ และขาดจำนวนบุคลากรในการจัด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 21 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชา
พลานามัย

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน	2.18	0.87	
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชา	1.91	0.54	
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ใช้สอน	2.54	0.69	
4. การเปิดวิชาบังคับเลือกและวิชาเลือกในหมวดให้ ถูกต้องและเหมาะสมกับจำนวนบุคลากร	2.71	0.72	
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	3.10	0.74	
6. ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์และเครื่องกีฬาใน แต่ละรายวิชาที่เปิดสอน	3.30	0.48	
7. วิธีจัดระดับคะแนน	2.00	0.82	
8. การตรวจสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จ ตามกำหนด	2.00	0.47	

จากตารางที่ 21 จะเห็นได้ว่าข้อ 6, 5, 4 และ 3 เป็นข้อที่อาจารย์ผู้สอน
ในหมวดวิชาพลานามัย เห็นว่ามีปัญหามากที่สุดและน้อยลงตามลำดับ
เป็นที่น่าสังเกตว่า ข้อ 6 และ 5 เป็นข้อที่อาจารย์ผู้สอน เห็นว่ามีปัญหามากที่สุด
ได้แก่ความเพียงพอของวัสดุอุปกรณ์และเครื่องกีฬาในแต่ละรายวิชาที่เปิดสอน และเวลาที่ใ
ให้นักเรียนค้นคว้า และลดน้อยลงตามลำดับจนถึงข้อ 3 แต่ทุกข้อก็จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

ตารางที่ 22 วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาพลานามัยใช้

วิธีสอน	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การบรรยาย	6	3	5	4
การแบ่งกลุ่มคนคว่ำ	4	4	6	3
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	—	—	—	—
การฝึกทักษะ	8	1	8	2
การฝึกปฏิบัติ	8	1	9	1
การศึกษานอกสถานที่	1	7	1	9
การสาธิต	5	4	3	5
การอภิปราย	5	4	3	5
การแสดงบทบาทสมมติ	1	7	—	—
การแก้ปัญหา	1	7	1	9
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	1	7	—	—
การให้ทองจำ	1	7	2	7
การสอนแบบโครงการ	1	7	2	7

จากตารางที่ 22 จะเห็นว่า วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาพลานามัยได้แนะนำให้
 อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาใช้มากที่สุดคือ การฝึกทักษะ การฝึกปฏิบัติ รองลงมาคือ การบรรยาย
 ตามลำดับ สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การฝึกปฏิบัติ รองลงมาคือ การฝึกทักษะ และ
 การแบ่งกลุ่มคนคว่ำ ตามลำดับ

วิธีสอนที่ทั้งหัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้สอนนั้นตรงกันมากที่สุด คือการ
 ฝึกปฏิบัติ รองลงมาคือ การฝึกทักษะ และการบรรยาย ตามลำดับ

เป็นที่น่าสังเกตว่า การปฏิบัติการในห้องทดลองนั้นไม่ได้ใช้ในหมวดวิชานี้

ตารางที่ 23 วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาพลานามัยใช้

วิธีวัดผล	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การสังเกต	7	2	7	3
การสอบปากเปล่า	2	5	—	—
การสอบภาคปฏิบัติ	9	1	9	1
การตรวจผลงาน	7	2	9	1
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย	—	—	4	5
การสอบข้อเขียนแบบปรนัย	1	6	3	6
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย	7	2	5	4

จากตารางที่ 23 จะเห็นว่า วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาพลานามัยได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาใช้มากที่สุดคือ การสอบภาคปฏิบัติ รองลงมาคือ การสังเกต การตรวจผลงาน และการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย ตามลำดับ สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การสอบภาคปฏิบัติ การตรวจผลงาน รองลงมาคือ การสังเกต

วิธีวัดผลที่ทั้งหัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้วัดผลนั้นตรงกันมากที่สุดคือ การสอบภาคปฏิบัติ รองลงมาคือ การตรวจผลงานและการสังเกตตามลำดับ

ในค่านข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในเรื่องโครงการปรับปรุงในหมวดวิชาพลานามัย

หัวหน้าสายวิชาพลานามัยได้เสนอแนะพอสรุปจากมากไปหาน้อย ดังนี้

1. ควรจัดเพิ่มบุคลากร (ครูพลศึกษา) ให้เพียงพอ
2. ควรจัดงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์ต่าง ๆ ให้เพียงพอ
3. ควรมีตำราที่เป็นเนื้อหาแท้ ๆ และไม่ควรมแยกพลศึกษากับสุขศึกษาออกจากกัน
4. ขาดสถานที่ฝึก โดยเฉพาะโรงฝึกพลศึกษา เนื่องจากฝนตกมาในภาคใต้

ในค่านวิธีการออกข้อสอบในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์

จากการศึกษาข้อมูลปรากฏว่า หัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์ทั้ง 8 คน ตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบเองและมี 1 ใน 8 คนตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบหัวหน้าสายวิชาตรวจ ส่วนอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ทั้ง 14 คนตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบเอง และมี 1 คนตอบ มีคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ

ดังนั้นในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ทั้งหัวหน้าสายวิชาและอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่เห็นว่า ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเองเป็นที่น่าสังเกตว่ามีคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ และครูผู้สอนออกข้อสอบแล้วให้หัวหน้าสายวิชาตรวจก่อน

ในค่านวิธีการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชาในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์

จากการศึกษาข้อมูลปรากฏว่า หัวหน้าสายวิชา 3 คนตอบว่าครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน จำนวน 1 คน ตอบว่าคณะกรรมการของโรงเรียนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน และอีก 4 คนตอบว่าหัวหน้าสายวิชากับครูให้ระดับคะแนน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า วิธีการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชา ส่วนใหญ่หัวหน้าสายวิชาร่วมกับครูให้ระดับคะแนน และครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 24 สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตร
ใหม่ของอาจารย์ผู้สอนมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์

สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์	-	14	-
ห้องเรียนที่มีโต๊ะสาธิต	5	8	1
เครื่องมือและวัสดุสำหรับทดลองวิชาฟิสิกส์	-	14	-
เครื่องมือและวัสดุทดลองชีววิทยา	-	14	-
เครื่องมือและวัสดุทดลองเคมี	-	14	-
สไลด์	6	8	-
ฟิล์มสตริป	12	2	-
หุ่นจำลอง	8	6	-
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายข้ามศีรษะ	10	3	1
รวม	41	83	2

จากตารางที่ 24 จะเห็นได้ว่า

1. ในคานสถานที่ ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์นั้นอาจารย์ผู้สอนทั้งหมดเห็นว่ามีแต่ไม่เพียงพอ
2. ในคานวัสดุและอุปกรณ์ ส่วนใหญ่เห็นว่ามีแต่ไม่เพียงพอ และที่เห็นว่าไม่มีเลยมากที่สุดคือ ฟิล์มสตริปและแผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ

เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมแล้ว อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์เห็นว่าสถานที่วัสดุและอุปกรณ์นั้นส่วนใหญ่มีแต่ไม่เพียงพอ

ตารางที่ 25 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของหัวหน้าสาขาวิชาวิทยาศาสตร์

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ไม่ปฏิบัติ
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.75	0.46	
2. การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	1.75	0.46	
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.44	1.01	
4. การร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	3.00	0.00	5
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชา	1.88	0.64	
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชา	2.75	0.71	
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.75	0.46	
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	2.75	0.46	
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา	2.13	0.64	
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชา	2.88	0.64	
1. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.22	0.67	
2. ความสอดคล้องของประมวลการสอนใช้หลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.40	0.70	
3. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา	2.75	0.71	
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	3.25	0.75	
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา	2.71	0.49	1
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.13	0.64	

จากตารางที่ 25 จะเห็นได้ว่า

1. ในค่านับปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ข้อ 14, 4, 10, 6, 7, 8, 13 และข้อ 15 เป็นข้อที่หัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์ เห็นว่ามีปัญหามากที่สุดและลดน้อยลงตามลำดับ

ข้อ 14 เป็นข้อที่หัวหน้าสายเห็นวิชาที่มีปัญหามากที่สุด ได้แก่การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา และลดน้อยลงตามลำดับ จนถึงข้อ 15 แต่ทุกข้อก็จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

เป็นที่น่าสังเกตว่าข้อ 4 การร่วมมือในการจัดอบรมให้ครูเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ มีปัญหาที่อยู่ในระดับสูงมาก.

2. ในค่านับการไม่ได้ปฏิบัติตามนโยบายของหลักสูตรใหม่

2.1 หัวหน้าสายวิชาร้อยละ 62.50 เห็นว่าไม่ได้ร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ แสดงว่า หัวหน้าสายวิชาไม่ได้ร่วมมือในการจัดอบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

2.2 หัวหน้าสายวิชา ร้อยละ 12.50 เห็นว่าไม่ได้จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 26 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในหมวด
วิชาวิทยาศาสตร์

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ
1 การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน	2.85	0.77	
2 ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวด	2.14	0.66	
3 เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน	2.86	0.95	
4 ความเป็นลำดับต่อเนื่องของเนื้อหาวิชาในแต่ละรายวิชา	2.57	0.94	
5 ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	3.00	0.55	
6 การใช้เครื่องมือประกอบการสอน	2.86	0.53	
7 การสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในแต่ละรายวิชา	2.71	0.73	
8 วิธีจัดระดับคะแนน	2.21	0.70	
9 การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.93	0.62	

จากตารางที่ 26 จะเห็นได้ว่า ข้อ 5, 3, 6, 1, 7 และ 4 เป็นข้อที่อาจารย์ผู้สอน
ในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ เห็นว่ามีปัญหามากที่สุด และลดน้อยลงตามลำดับ
ข้อ 5 เป็นข้อที่อาจารย์ผู้สอนเห็นว่ามีปัญหามากที่สุดได้แก่ ความเพียงพอของเวลาที่จะให้
นักเรียนค้นคว้า และลดน้อยลงตามลำดับจนถึงข้อ 4 แต่ทุกข้อก็จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

ตารางที่ 27 วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์ใช้

วิธีสอน	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การบรรยาย	7	3	14	1
การแบ่งกลุ่มคนคว่ำ	6	4	8	5
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	8	1	13	2
การฝึกทักษะ	5	6	7	6
การฝึกปฏิบัติ	6	4	6	8
การศึกษานอกสถานที่	3	10	1	9
การสาธิต	8	1	10	3
การอภิปราย	5	6	6	8
การแสดงบทบาทสมมุติ	2	11	—	—
การแก้ปัญหา	4	8	9	4
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	1	13	4	10
การให้ทองจำ	4	8	7	6
การสอนแบบโครงการ	2	11	—	—

จากตารางที่ 27 จะเห็นว่าวิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์ ได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยใช้มากที่สุดคือ การปฏิบัติการในห้องทดลอง และการสาธิต รองลงมาคือการบรรยาย และการแบ่งกลุ่มคนคว่ำ ตามลำดับสำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือการบรรยาย รองลงมาคือ การปฏิบัติการในห้องทดลอง และการสาธิต ตามลำดับ

วิธีสอนที่ทั้งหัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้สอนนั้นตรงกันมากที่สุดคือ การปฏิบัติการในห้องทดลอง รองลงมาคือ การสาธิต และการบรรยาย ตามลำดับ

เป็นที่น่าสังเกตว่าทั้งอาจารย์ผู้สอนและหัวหน้าสายวิชาครั้งหนึ่งเห็นว่า การให้ทองจำนั้น เป็นวิธีสอนที่ยังคงใช้อยู่

ตารางที่ 28 วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ใช้

วิธีวัดผล	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การสังเกต	8	1	10	3
การสอบปากเปล่า	4	5	3	7
การสอบภาคปฏิบัติ	7	4	10	3
การตรวจผลงาน	8	1	12	1
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย	—	—	7	6
การสอบข้อเขียนแบบปรนัย	—	—	9	5
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย	8	1	12	1

จากตารางที่ 28 จะเห็นได้ว่าวิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาวิทยาศาสตร์ได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การสังเกต การตรวจผลงาน การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และแบบปรนัย สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การตรวจผลงาน การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย รองลงมาคือการสอบภาคปฏิบัติ และการสังเกตตามลำดับ

วิธีวัดผลที่ทั้งหัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้ตรงกันมากที่สุดคือ การตรวจผลงาน การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย รองลงมาคือการสังเกต ตามลำดับ

เป็นที่น่าสังเกตว่า หัวหน้าสายวิชาไม่ได้แนะนำวิธีการวัดผลคือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และการสอบข้อเขียนแบบปรนัย โดยวิธีหนึ่งวิธีใดโดยเฉพาะ แต่อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ใช้

ในค่านข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในเรื่องโครงการปรับปรุงในมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์

หัวหน้าสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ได้เสนอแนะ พอสรุปได้จากมากไปหาน้อย ดังนี้

- 1 ควรอบรมครูผู้สอนให้ทั่วถึงโดยเร็ว
- 2 ควรจัดบุคลากรให้เพียงพอ
- 3 ควรจัดคู่มือหลักสูตร ประมวลการสอน โครงการสอน และคู่มือการประเมินผลให้พร้อม
- 4 ควรจัดอุปกรณ์การสอนให้เพียงพอ
- 5 ศึกษานิเทศก์ส่วนกลางควรออกไปศึกษาปัญหา เพื่อช่วยแก้ปัญหาาร่วมกัน

ในค่านวิธีการออกข้อสอบในมหาวิทยาลัยศิลปศาสตร์

จากการศึกษาข้อมูล ปรากฏว่าหัวหน้าสาขาวิชาทั้ง 9 คน ตอบว่าครูผู้สอนออกข้อสอบเอง มี 3 คน ตอบว่า มีคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ ส่วนอาจารย์ผู้สอน 13 คน ตอบว่า ครูผู้สอนออกข้อสอบ จำนวน 1 คน ตอบว่า มีคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ จำนวน 2 คน ตอบว่า ครูผู้สอนออกข้อสอบ หัวหน้าสาขาวิชาตรวจ

ดังนั้น ในมหาวิทยาลัยศิลปศาสตร์ ทั้งหัวหน้าสาขาวิชาและอาจารย์ผู้สอน ส่วนใหญ่เห็นว่า ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง และเป็นที่น่าสังเกตว่า มีคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ

ในค่านวิธีการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชาในมหาวิทยาลัยศิลปศาสตร์

จากการศึกษาข้อมูลปรากฏว่าหัวหน้าสาขาวิชาจำนวน 5 คน ตอบว่า ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน จำนวน 1 คน ตอบว่า คณะกรรมการของโรงเรียนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน จำนวน 1 คน ตอบว่า เจ้าหน้าที่วัดผลเป็นผู้ให้ระดับคะแนน และอีก 2 คน ตอบว่า หัวหน้าสาขาวิชาพร้อมกับครูให้ระดับคะแนน

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าวิธีการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชาส่วนใหญ่ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน และหัวหน้าสาขาวิชา ร่วมกับครูให้ระดับคะแนน

ตารางที่ 29 สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่
ของอาจารย์ผู้สอนหมวดศึกษาศาสตร์

สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องคณิตศาสตร์	11	3	1
แผนภาพใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	13	2	-
ฟิล์มสทริป	13	2	-
รูปทรงเรขาคณิตต่างๆ	6	6	3
รวม	43	13	4

จากตารางที่ 29 จะเห็นได้ว่า

1. ในด้านสถานที่ คือ ห้องคณิตศาสตร์ อาจารย์ผู้สอนในหมวดคณิตศาสตร์ ส่วนใหญ่ เห็นว่า ไม่มีเลย
 2. ในด้านวัสดุ และอุปกรณ์ที่ใช้ ส่วนใหญ่ไม่มีเลย
- เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ เห็นว่า สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์นั้น ส่วนใหญ่ไม่มีเลย รองลงมาคือ มีแต่ไม่เพียงพอ

ตารางที่ 30 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ ของหัวหน้าสาขาวิชาคณิตศาสตร์

	ปัญหา	\bar{X}	S.D.	ไม่ใช้ปฏิบัติ
1	ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.78	0.41	
2	การนิเทศครูในหมวดให้เกิดความรู้อย่างเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร	2.00	0.87	
3	ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.78	0.67	
4	การร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุม สัมมนา หรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.67	0.82	3
5	ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชา	1.87	0.33	
6	การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชา	2.10	0.74	
7	ความเพียงพอของเวลา กับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.67	0.87	
8	การเปิดสอนรายวิชาต่างๆ ตามโปรแกรม	2.11	0.78	
9	การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา	2.00	0.71	
10	ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชา	1.89	0.60	
11	ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	2.11	0.93	
12	ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.11	0.78	
13	ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา	2.16	0.89	
14	การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.56	0.88	
15	การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมวิชาการของหมวดวิชา	2.57	0.79	2
16	ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.00	0.50	

จากตารางที่ 30 จะเห็นได้ว่า

1. ในคําน้ญหาการใช้หลักสูตรใหม่ ข้อ 3, 4, 7, 15 และ 14 เป็นข้อที่หัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์ เห็นว่ามีปัญหามากที่สุด และลดน้อยลงตามลำดับ

ข้อ 3 เป็นข้อที่หัวหน้าสายวิชาเห็นว่ามีปัญหามากที่สุด ได้แก่วความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวด และลดน้อยลงตามลำดับ จนถึงข้อ 14 แต่ทุกข้อจัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

2. ในคําน้การไม่ได้ปฏิบัติตามนโยบายของหลักสูตรใหม่

2.1 หัวหน้าสายวิชา ร้อยละ 33.33 เห็นว่าไม่ได้ร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุม สัมมนา หรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ ดังนั้นหัวหน้าสายวิชาจึงไม่ได้ร่วมมือในการจัดอบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

2.2 หัวหน้าสายวิชา ร้อยละ 22.22 เห็นว่า ไม่ได้จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางคําน้วิชาการของหมวดวิชา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 31 ปัญหาการให้หลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในหมวด
วิชาคณิตศาสตร์

ปัญหา	\bar{x}	S.D.	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน	2.31	0.79	
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชา	2.06	0.70	
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน	2.40	0.91	
4. ความรู้พื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนในการเลือกเรียนแต่ละรายวิชา	2.94	0.90	
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด	2.60	0.62	
6. ความเพียงพอของเวลาที่ใช้ในการตรวจงานของนักเรียน	2.80	0.94	
7. การได้รับความช่วยเหลือเมื่อมีอุปสรรคในการสอน	2.53	0.64	
8. วิธีจัดระดับคะแนน	2.13	0.74	
9. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.73	0.48	

จากตารางที่ 31 จะเห็นได้ว่า ข้อ 4, 6, 5 และ 7 เป็นข้อที่อาจารย์ผู้สอน
ในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ เห็นว่ามีปัญหามากที่สุด และลดน้อยลงตามลำดับ

ข้อ 4 เป็นข้อที่อาจารย์ผู้สอนเห็นว่ามีปัญหามากที่สุด ได้แก่ความรู้พื้นฐานทาง
คณิตศาสตร์ของนักเรียนในการเลือกเรียนแต่ละรายวิชา และลดน้อยลงตามลำดับ จนถึง
ข้อ 7 แต่ทุกข้อก็จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

ตารางที่ 32 วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ใช้

วิธีสอน	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การบรรยาย	6	2	12	2
การแบ่งกลุ่มกันคว่ำ	3	4	2	10
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	1	9	—	—
การฝึกทักษะ	6	2	13	1
การฝึกปฏิบัติ	2	5	8	4
การศึกษานอกสถานที่	1	9	—	—
การสาธิต	2	5	5	6
การอภิปราย	—	—	3	8
การแสดงบทบาทสมมติ	—	—	4	7
การแก้ปัญหา	7	1	10	3
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	1	9	3	8
การให้ท่องจำ	2	5	6	5
การสอนแบบโครงการ	2	5	2	10

จากตารางที่ 32 จะเห็นได้ว่า วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์ได้แนะนำให้
 อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาใช้มากที่สุดคือ การแก้ปัญหา รองลงมาคือ การบรรยาย และการ
 ฝึกปฏิบัติ ตามลำดับ สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การฝึกทักษะ รองลงมาคือ การบรรยาย
 และการแก้ปัญหา ตามลำดับ

วิธีสอนที่ทั้งหัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้สอนนั้น ตรงกันมากที่สุดคือ
 การฝึกทักษะ รองลงมาคือ การบรรยาย และการแก้ปัญหา ตามลำดับ

ตารางที่ 33 วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาคณิตศาสตร์ใช้

วิธีวัดผล	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การสังเกต	6	3	8	5
การสอบปากเปล่า	2	4	1	7
การสอบภาคปฏิบัติ	1	5	3	6
การตรวจผลงาน	7	2	15	1
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย	—	—	11	4
การสอบข้อเขียนแบบปรนัย	—	—	12	3
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย	8	1	13	2

จากตารางที่ 33 จะเห็นว่า วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์ได้แนะนำให้อาจารย์ในหมวดวิชาใช้มากที่สุดคือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและแบบปรนัย รองลงมาคือ การตรวจผลงาน และการสังเกต ตามลำดับ สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การตรวจผลงาน รองลงมาคือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและแบบปรนัย การสอบข้อเขียนแบบปรนัย และการสอบข้อเขียนแบบอัตนัย ตามลำดับ

วิธีวัดผลที่ทั้งหัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้ตรงกันมากที่สุดคือ การตรวจผลงานและการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและแบบปรนัย ตามลำดับ

เป็นที่น่าสังเกตว่า การวัดผลโดยวิธี การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และการสอบข้อเขียนแบบปรนัย อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ใช้ แต่หัวหน้าสายวิชามิได้แนะนำ

ในด้านข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในเรื่องโครงการปรับปรุงในหมวดวิชาคณิตศาสตร์

หัวหน้าสายวิชาคณิตศาสตร์ ได้เสนอแนะพอสรุปจากมากไปหาน้อย ดังนี้

1. ควรอบรมครูผู้สอนในสายวิชา 1 ครั้งต่อปี
2. ควรจัดวิทยากรผู้สามารถ อบรมทางคานวิชาการให้มากขึ้น
3. ควรจัดเนื้อหาเกี่ยวกับคาบเวลาให้พอ ๆ กัน

ในด้านวิธีการวัดผลในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาข้อมูลปรากฏว่าหัวหน้าสายวิชาทั้ง 6 คน ตอบว่า ครูผู้สอนออกข้อสอบเอง และจำนวน 1 คน ตอบว่า ครูผู้สอนออกข้อสอบ หัวหน้าสายวิชาตรวจ ส่วนอาจารย์ผู้สอนทั้ง 15 คน ตอบว่า ครูผู้สอนออกข้อสอบเอง

ดังนั้นในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งหัวหน้าสายวิชา และอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่เห็นว่าครูผู้สอน เป็นผู้ออกข้อสอบเอง และเป็นที่น่าสังเกตว่า มีหัวหน้าสายวิชาบางคน เห็นว่าครูผู้สอนออกข้อสอบแล้วให้หัวหน้าสายวิชาตรวจก่อน

ในด้านวิธีการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชา ในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

จากการศึกษาข้อมูลปรากฏว่าหัวหน้าสายวิชาจำนวน 4 คน ตอบว่าครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน จำนวน 2 คน ตอบว่าหัวหน้าสายวิชาพร้อมกับครูให้ระดับคะแนน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าวิธีการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชาส่วนใหญ่ครูผู้สอน เป็นผู้ให้ระดับคะแนน

ตารางที่ 34. สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่
ของอาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องปฏิบัติการทางภาษา	10	5	-
แผนภาพที่ใช้กับเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ	13	1	1
เทปและเครื่องเล่นเทป	-	12	3
ฟิล์มสตริป	12	3	-
แผ่นเสียงและเครื่องเล่นแผ่นเสียง	6	8	1
แผนภาพประกอบการเรียน	7	8	-
รวม	48	37	5

จากตารางที่ 34 จะเห็นได้ว่า

1. ในด้านสถานที่ คือ ห้องปฏิบัติการทางภาษา อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่เห็นว่า ไม่มีเลย
2. ในด้าน วัสดุและอุปกรณ์ ส่วนใหญ่ เห็นว่า ไม่มีเลย หรือมีแต่ไม่เพียงพอ เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ เห็นว่า สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์นั้น ส่วนใหญ่ไม่มีเลย หรือมีแต่ไม่เพียงพอ

ตารางที่ 35 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของหัวหน้าสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ปัญหา	\bar{x}	S.D	ไม่ใ้ปฏิบัติ
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.00	0.89	
2. การนิเทศครูในหมวดวิชาให้ เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.50	1.05	
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.50	0.84	
4. การร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุม สัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	3.50	0.71	4
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชา	2.50	1.05	
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชา	2.67	1.03	
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	2.67	0.82	
8. การเปิดสอนรายวิชาต่างๆ ตามโปรแกรม	2.67	0.82	
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา	3.00	0.58	
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชา	2.85	0.95	
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	1.86	0.38	
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.67	0.82	
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา	3.00	0.63	
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.80	0.84	
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา	2.50	0.58	3
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.14	1.07	

จากตารางที่ 35 จะเห็นได้ว่า

1. ในค่านับปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ ข้อ 4, 9, 13, 10, 14, 7, 8, 6, 12, 2, 3, 5 และ 15 เป็นข้อที่หัวหน้าสายวิชาภาษาอังกฤษเห็นว่ามีปัญหามากที่สุด และลดน้อยลงตามลำดับ

ข้อ 4 เป็นข้อที่หัวหน้าสายวิชาเห็นว่ามีปัญหามากที่สุด ได้แก่ ความร่วมมือกับกลุ่มในการจัดประชุม สัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ และลดน้อยลงตามลำดับ แต่ทุกข้อจัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

เป็นที่น่าสังเกตว่าข้อ 9 และ 13 ได้แก่การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชาและความเพียงพอของแบบเรียน เป็นข้อที่มีปัญหาที่อยู่ในระดับสูงมาก

2. ในด้านการไม่ปฏิบัติตามนโยบายของหลักสูตรใหม่

2.1 หัวหน้าสายวิชา ร้อยละ 66.67 เห็นว่าไม่ได้ร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนา หรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

2.2 หัวหน้าสายวิชา ร้อยละ 50.00 เห็นว่าไม่ได้จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านวิชาการของหมวดวิชา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 36 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัย
ภาษาอังกฤษ

ปัญหา	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน	2.60	0.51	
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัย	2.47	0.52	
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่สอน	2.37	0.67	
4. การจัดเนื้อหาวิชาเพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	3.33	0.49	
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	2.67	0.62	
6. วิธีจัดระดับคะแนน	2.20	0.56	
7. การตรวจสอบข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.93	0.46	
8. การบังคับให้นักเรียนสอบผ่านในแต่ละรายวิชาก่อนที่จะเรียนรายวิชาอื่นต่อไป	2.75	0.77	
9. การประเมินผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะ	2.87	0.74	

จากตารางที่ 36 จะเห็นได้ว่า ข้อ 4, 9, 8, 5 และ 1 เป็นข้อที่อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยภาษาอังกฤษเห็นว่ามึปัญหามากที่สุด และลดคนอยดงตามลำดับ

ข้อ 4 เป็นข้อที่อาจารย์ผู้สอนเห็นว่ามึปัญหามากที่สุด ได้แก่ การจัดเนื้อหาวิชาเพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และลดคนอยดงตามลำดับจนถึงข้อ 1 แต่ทุกข้อก็จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

ตารางที่ 37 วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาภาษาอังกฤษใช้

วิธีสอน	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การบรรยาย	4	2	14	1
การแบ่งกลุ่มค้นคว้า	3	3	7	3
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	—	—	1	10
การฝึกทักษะ	6	1	13	2
การฝึกปฏิบัติ	2	4	7	3
การศึกษานอกสถานที่	—	—	1	10
การสาธิต	1	6	2	9
การอภิปราย	—	—	6	6
การแสดงบทบาทสมมุติ	—	—	4	7
การแก้ปัญหา	—	—	4	7
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	—	—	—	—
การให้ทองจำ	2	4	7	3
การสอนแบบโครงการ	—	—	1	10

จากตารางที่ 37 จะเห็นว่า วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาภาษาอังกฤษแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การฝึกทักษะ รองลงมาคือ การบรรยาย และการแบ่งกลุ่มค้นคว้า สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การบรรยาย รองลงมาคือ การฝึกทักษะและการแบ่งกลุ่มค้นคว้า ตามลำดับ

วิธีสอนที่ทั้งหัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้ตรงกันมากที่สุด คือ การฝึกทักษะ และการบรรยาย รองลงมาคือ การแบ่งกลุ่มค้นคว้า ตามลำดับ

ตารางที่ 38 วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาภาษาอังกฤษใช้

วิธีวัดผล	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การสังเกต	2	5	8	3
การสอบปากเปล่า	3	3	6	6
การสอบภาคปฏิบัติ	1	6	3	7
การตรวจผลงาน	6	1	14	1
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย	1	6	7	5
การสอบข้อเขียนแบบปรนัย	3	3	8	3
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย	4	2	13	2

จากตารางที่ 38 จะเห็นว่าวิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาภาษาอังกฤษได้แนะนำให้
 อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การตรวจผลงาน รองลงมาคือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและแบบ
 ปรนัย การสอบปากเปล่าและการสอบข้อเขียนแบบปรนัย สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุด
 คือการตรวจผลงาน รองลงมาคือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและแบบปรนัย ตามลำดับ
 วิธีสอนที่ทั้งหัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้ตรงกันมากที่สุดคือ การตรวจผล
 งานและการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและแบบปรนัย

ในคําน้ขอเสนอแนะเพิ่มเติมในเรื่องโครงการปรับปรุงในหมวดวิชาภาษาอังกฤษ

1. หนังสือประมวลการสอนควรจัดพิมพ์ให้ครบทุกวิชา
2. ควรอบรมหัวหน้าสายวิชาและครูผู้สอนเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่
3. เนื้อหากว้างเกินไป ควรกำหนดให้ละเอียด
4. แบบเรียน อ.421, อ.422 ควรปรับปรุงใหม่

ในค่านวิธีการวัดผลในหมวดวิชาศิลปศึกษา

จากการศึกษาข้อมูล ปรากฏว่า หัวหน้าสายวิชาศิลปศึกษาทั้ง 6 คน ตอบว่า ครูผู้สอนออกข้อสอบเอง และจำนวน 1 คน ตอบว่ามีคณะกรรมการ ของโรงเรียนออกข้อสอบ ส่วนอาจารย์ผู้สอนทั้ง 9 คน ตอบว่า ครูผู้สอนออกข้อสอบเอง และจำนวน 2 คน ตอบว่า ครูผู้สอนออกข้อสอบ หัวหน้าสายวิชาตรวจ

ดังนั้น ในหมวดวิชาศิลปศึกษา ทั้งหัวหน้าสายวิชาและอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่เห็นว่า ครูผู้สอน เป็นผู้ออกข้อสอบเอง และเป็นที่น่าสังเกตว่า มีคณะกรรมการ ของโรงเรียนออกข้อสอบ และครูผู้สอนออกข้อสอบแล้วให้หัวหน้าสายวิชาตรวจก่อน

ในค่านวิธีการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชาในหมวดวิชาศิลปศึกษา

จากการศึกษาข้อมูล ปรากฏว่า หัวหน้าสายวิชา จำนวน 4 คน ตอบว่า ครูผู้สอน เป็นผู้ให้ระดับคะแนน จำนวน 1 คน ตอบว่า เจ้าหน้าที่วัดผลเป็นผู้ให้คะแนนและอีก 1 คน ตอบว่า หัวหน้าสายวิชาพร้อมกับครูให้ระดับคะแนน

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า วิธีการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชาส่วนใหญ่ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 39 สถานะ วัสดุ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนตามหลักสูตรใหม่
ของอาจารย์สอนหมวดวิชาศิลปศึกษา

สถานะ วัสดุ และอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
ห้องศิลปศึกษา	1	8	-
ห้องดนตรี	4	3	1
เครื่องดนตรี (ไทย, สากล)	1	7	-
หุ้จจำลอง	3	5	-
เครื่องบันทึกเสียงหรือเครื่องเล่นแผ่นเสียง	2	5	1
วัสดุที่ใช้สำหรับฝึกวิชาศิลปศึกษา	1	5	2
รวม	12	33	4

จากตารางที่ 39 จะเห็นได้ว่า

1. ในคานสถานะที่ คือ ห้องศิลปศึกษา และห้องดนตรีนั้น อาจารย์ผู้สอนใน
หมวดวิชาศิลปศึกษา เห็นว่า ห้องศิลปศึกษามี แต่ไม่เพียงพอ ส่วนห้องดนตรีนั้น ส่วนใหญ่ไม่มี
เลย และมีแต่ไม่เพียงพอ เท่า ๆ กัน

2. ในคานวัสดุ และอุปกรณ์ ส่วนใหญ่เห็นว่า มีแต่ไม่เพียงพอ
เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว จะเห็นว่า สถานะ วัสดุ และอุปกรณ์นั้น ส่วนใหญ่มี
แต่ไม่เพียงพอ รองลงมาคือไม่มีเลย

ตารางที่ 40 ปัญหาการไร้หลักสูตรใหม่ของหัวหน้าสาขาวิชาศิลปศึกษา

ปัญหา	\bar{x}	S.D	ไม่ไปปฏิบัติ
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดวิชาเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	1.67	0.82	
2. การนิเทศครูในหมวดวิชาให้ เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	1.67	0.82	
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.17	0.75	
4. การร่วมมือกับคณูมโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	1.83	0.98	
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชา	1.83	0.75	
6. การจัดลำดับความค่อเนื่อง ของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชา	1.67	0.82	
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	1.83	0.75	
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	1.83	0.75	
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา	2.16	0.75	
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชา	3.16	0.75	
11. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.00	0.00	
13. ความเพียงพอของแบบ เรียบของนักเรียนในหมวดวิชา	2.83	0.41	
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.83	0.75	
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านวิชาการของหมวดวิชา	2.00	0.63	
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.61	0.75	

จากตารางที่ 40 จะเห็นได้ว่า ข้อ 10, 13 และ 14 เป็นข้อที่หัวหน้าสาขาวิชา
ศิลปศึกษา เห็นว่ามีปัญหามากที่สุด และน้อยลงตามลำดับ

ข้อ 10 เป็นข้อที่หัวหน้าสาขาวิชาเห็นว่ามีปัญหามากที่สุด ได้แก่ ความเพียงพอ
ของจำนวนครู กับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวด และลดน้อยลงตามลำดับ จนถึง ข้อ 14 ทุก
ข้อก็จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

ตารางที่ 41 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในหมวด
วิชาศิลปศึกษา

ปัญหา	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน	2.78	0.78	
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในหมวดวิชา	2.33	0.50	
3. เนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรกับเวลาที่ให้สอน	2.33	0.50	
4. ความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชากับศิลปในท้องถิ่น	2.56	0.88	
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนค้นคว้า	2.44	0.53	
6. การเปิดสอนรายวิชาตามความถนัดและความสนใจของ นักเรียน	2.22	0.67	
7. การใช้วัสดุต่าง ๆ ในท้องถิ่นให้เป็นประโยชน์ต่อ การเรียนการสอน	2.22	0.67	
8. วิธีจรรยาบรรณ	2.40	0.70	
9. การตรวจสอบข้อสอบและการจรรยาบรรณให้เสร็จตามกำหนด	2.22	0.44	

จากตารางที่ 41 จะเห็นได้ว่า ข้อ 1 และ ข้อ 4 เป็นข้อที่อาจารย์ผู้สอนในหมวด
วิชาศิลปศึกษา เห็นว่า มีปัญหามาก ได้แก่ การเขียนจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน และ
ความสัมพันธ์ของเนื้อหาวิชากับศิลปในท้องถิ่น

ตารางที่ 42 วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาศิลปศึกษาใช้

วิธีสอน	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การบรรยาย	4	4	8	1
การแบ่งกลุ่มคนคว่ำ	2	6	5	6
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	1	8	6	4
การฝึกทักษะ	5	3	5	6
การฝึกปฏิบัติ	6	1	7	3
การศึกษานอกสถานที่	4	4	5	6
การสาธิต	6	1	8	1
การอภิปราย	—	—	3	9
การแสดงบทบาทสมมติ	—	—	2	10
การแก้ปัญหา	2	6	6	4
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	—	—	—	—
การให้ห้องจำ	—	—	—	—
การสอนแบบโครงการ	1	8	1	11

จากตารางที่ 42 จะเห็นว่าวิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาศิลปศึกษา ได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การฝึกปฏิบัติและการสาธิต รองลงมาคือการฝึกทักษะ และการบรรยาย ตามลำดับ สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การบรรยาย และการสาธิต รองลงมาคือ การฝึกปฏิบัติ วิธีสอนที่ทั้งหัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้ตรงกันมากที่สุด คือ การสาธิต รองลงมาคือ การฝึกปฏิบัติ การบรรยาย และการฝึกทักษะ ตามลำดับ

ตารางที่ 43 วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาศิลปศึกษาใช้

วิธีวัดผล	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การสังเกต	4	4	7	4
การสอบปากเปล่า	1	5	—	—
การสอบภาคปฏิบัติ	6	1	8	2
การตรวจผลงาน	6	1	8	2
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย	—	—	4	5
การสอบข้อเขียนแบบปรนัย	—	—	3	6
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย	6	1	9	1

จากตารางที่ 43 จะเห็นได้ว่า วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาศิลปศึกษาแนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การสอบภาคปฏิบัติ การตรวจผลงาน และการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและแบบปรนัย รองลงมาคือการสังเกต สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและแบบปรนัย รองลงมาคือ การสอบภาคปฏิบัติ การตรวจผลงาน และการสังเกต ตามลำดับ

วิธีวัดผลที่ทั้งหัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้ตรงกันมากที่สุดคือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและแบบปรนัย รองลงมาคือ การสอบภาคปฏิบัติ การตรวจผลงาน และการสังเกต ตามลำดับ

ในคําแนะนําเสนอแนะเพิ่มเติมในเรื่องโครงการปรับปรุงในหมวดวิชาศิลปศึกษา

หัวหน้าสายวิชาศิลปศึกษาได้เสนอแนะ พอสรุปได้จากมากไปหาน้อย ดังนี้

1. ควรอบรมครูผู้สอนในแต่ละรายวิชา
2. คู่มือต่าง ๆ สำหรับครูใช้ในการค้นคว้า ควรจัดให้เพียงพอ
3. ควรมีตำราเรียนเพียงพอและแน่นอน
4. กำลังของครูควรสอดคล้องกับนักเรียน

ในค่านวิธีการออกข้อสอบ ในหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ

จากการศึกษาข้อมูล ปรากฏว่า หัวหน้าสายวิชาทั้ง 4 คน ตอบว่า ครูผู้สอนออกข้อสอบเอง ส่วนอาจารย์ผู้สอนทั้ง 5 คน ตอบว่า ครูผู้สอนออกข้อสอบเอง มีจำนวน 1 คน ตอบว่า มีคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ และครูผู้สอนออกข้อสอบหัวหน้าสายวิชาตรวจ

ดังนั้น ในหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ ทั้งหัวหน้าสายวิชาและอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่ เห็นว่า ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบเอง และเป็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับคณะกรรมการของโรงเรียนออกข้อสอบ และครูผู้สอนออกข้อสอบแล้วหัวหน้าสายวิชาตรวจก่อน

ในค่านวิธีการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชาในหมวดวิชาชีพ หรือศิลปปฏิบัติ

จากการศึกษาข้อมูล ปรากฏว่า หัวหน้าสายวิชาจำนวน 3 คน ตอบว่า ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน จำนวน 1 คน ตอบว่า เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษาเป็นผู้ให้ระดับคะแนน และอีก 1 คน ตอบว่า หัวหน้าสายวิชาร่วมกับครูให้ระดับคะแนน

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า วิธีการให้ระดับคะแนนในแต่ละรายวิชา ส่วนใหญ่ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ระดับคะแนน

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 44 สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนตามหลักสูตรใหม่
ของอาจารย์สอนมหาวิทยาลัยศิลปปฏิบัติ

สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
โรงฝึกงาน	2	2	-
แปลงสาธิตทดลอง	1	3	-
เรือนเพาะชำ	-	4	-
ห้องปฏิบัติการในรายวิชาที่เปิดสอน	1	2	1
เครื่องมือปฏิบัติการในรายวิชาที่เปิดสอน	-	3	1
วัสดุสำหรับฝึกงาน	-	3	1
เครื่องจักรกล	2	2	-
เครื่องมือโรงงาน	-	4	-

จากตารางที่ 44 จะเห็นได้ว่า

1. ในคานสถานที่ นั้น อาจารย์ผู้สอนในหมวดวิชาชีพ หรือศิลปปฏิบัติ เห็นว่ามีแต่ไม่เพียงพอ โดยเฉพาะเรือนเพาะชำ และแปลงสาธิต

2. ในคาน วัสดุ และอุปกรณ์ นั้น อาจารย์ผู้สอน เห็นว่ามีแต่ไม่เพียงพอ

เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว อาจารย์ผู้สอนในหมวดนี้ เห็นว่า สถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์ส่วนใหญ่มีแต่ไม่เพียงพอ รองลงมาคือ ไม่มีเลย

ตารางที่ 45 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ ของหัวหน้าสายวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ

ปัญหา	\bar{X}	S.D	ไม่ใช้ปฏิบัติ
1. ความร่วมมือของครูภายในหมวดวิชาเพื่อปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.00	0.71	
2. การนิเทศครูในหมวดวิชาให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.20	0.84	
3. ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา	2.40	0.55	
4. การร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุมสัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.20	0.84	
5. ความเข้าใจของครูที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรในหมวดวิชา	2.00	0.71	
6. การจัดลำดับความต่อเนื่องของวิชาต่าง ๆ ในหมวดวิชา	1.80	0.45	
7. ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชาที่หลักสูตรกำหนดให้สอน	1.80	0.84	
8. การเปิดสอนรายวิชาต่าง ๆ ตามโปรแกรม	1.80	0.45	
9. การเปิดวิชาเลือกในหมวดวิชา	2.20	0.45	
10. ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชา	2.20	0.84	
11. ความรู้ความสามารถของครูที่สอนในแต่ละรายวิชา	1.60	0.55	
12. ความสอดคล้องของประมวลการสอนกับหลักสูตรในแต่ละรายวิชา	2.20	0.45	
13. ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชา	2.60	0.89	
14. การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา	2.20	0.84	
15. การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางด้านการวิชาการของหมวดวิชา	1.60	0.89	
16. ความรู้ความสามารถของครูในการจัดระดับคะแนน	2.00	0.89	

จากตารางที่ 45 จะเห็นได้ว่า ข้อ 13 เป็นข้อที่หัวหน้าสายวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ
เห็นว่ามีปัญหามาก ได้แก่ ความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียน

เป็นที่น่าสังเกตว่า ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัย
นั้น มีปัญหาน้อย ทั้ง ๆ ที่เป็นโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ไม่เคยเปิดวิชาที่พยาก่อน

ตารางที่ 46 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัย
หรือศิลปปฏิบัติ

ปัญหา	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. การให้การสนับสนุนของผู้บริหารต่อการเปิดสอนวิชาชีพ ในโรงเรียน	2.50	1.00	
2. ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรในมหาวิทยาลัย	2.20	0.45	
3. การเห็นจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน	2.75	0.50	
4. การเปิดสอนวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการของ ท้องถิ่น	1.75	0.50	
5. ความเพียงพอของเวลาที่จะให้นักเรียนฝึกปฏิบัติใน แต่ละรายวิชา	2.50	1.00	
6. จำนวนนักเรียนที่เลือกเรียนในแต่ละรายวิชา	1.75	0.50	
7. การนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อ การเรียนการสอน	1.75	0.50	
8. วิธีจัดระดับคะแนน	2.00	0.00	
9. การตรวจข้อสอบและการจัดระดับคะแนนให้เสร็จตามกำหนด	1.50	0.58	

จากตารางที่ 46 จะเห็นได้ว่า ข้อ 3 และ 5 เป็นข้อที่อาจารย์ผู้สอนในหมวด

วิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ เห็นว่า มีปัญหามากที่สุดและน้อยลงตามลำดับ

ข้อ 3 เป็นข้อที่อาจารย์ผู้สอน เห็นว่ามีปัญหามากที่สุด ได้แก่ การเขียน
จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน และลดน้อยลงจนถึงข้อ 5 แต่ ทุกข้อจัดอยู่ในระดับที่มี
ปัญหา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 47 วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติใช้

วิธีสอน	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การบรรยาย	2	5	4	1
การแบ่งกลุ่มค้นคว้า	3	3	1	4
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	—	—	—	—
การฝึกทักษะ	3	3	2	3
การฝึกปฏิบัติ	4	1	4	1
การศึกษานอกสถานที่	2	5	—	—
การสาธิต	4	1	1	4
การอภิปราย	2	5	—	—
การแสดงบทบาทสมมุติ	1	9	1	4
การแก้ปัญหา	2	5	—	—
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	—	—	—	—
การให้ห้องจำ	—	—	—	—
การสอนแบบโครงการ	1	9	—	—

จากตารางที่ 47 จะเห็นได้ว่าวิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การฝึกปฏิบัติ และการสาธิต รองลงมาคือ การแบ่งกลุ่มค้นคว้า และการฝึกทักษะตามลำดับ สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือการบรรยายและการฝึกปฏิบัติ

วิธีสอนที่ทั้งหัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้ตรงกันมากที่สุดคือ การฝึกปฏิบัติ รองลงมาคือ การฝึกทักษะ

เป็นที่น่าสังเกตว่า การสาธิตนั้น หัวหน้าสายวิชาแนะนำให้ใช้มาก แต่อาจารย์ผู้สอนใช้น้อย

ตารางที่ 48 วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติใช้

วิธีวัดผล	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การสังเกต	3	3	2	3
การสอบปากเปล่า	2	5	-	-
การสอบภาคปฏิบัติ	4	1	4	1
การตรวจผลงาน	4	1	3	2
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย	2	5	2	3
การสอบข้อเขียนแบบปรนัย	2	5	1	5
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย	3	3	1	5

จากตารางที่ 49 จะเห็นว่าวิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติแนะนำให้
อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การสอบภาคปฏิบัติและการตรวจผลงาน รองลงมาคือการสังเกตและ
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและแบบปรนัย ตามลำดับ สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การสอบ
ภาคปฏิบัติ รองลงมาคือ การตรวจผลงาน

วิธีวัดผลที่ทั้งหัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้ตรงกันมากที่สุดคือ การสอบภาค
ปฏิบัติ รองลงมาคือ การตรวจผลงาน และการสังเกต ตามลำดับ

เป็นที่น่าสังเกตว่า อาจารย์ผู้สอนไม่ใช้การสอบปากเปล่าเลย

ในคำนำขอเสนอแนะเพิ่มเติมในเรื่องโครงการปรับปรุงในหมวดวิชาชีพหรือศิลปปฏิบัติ

หัวหน้าสายวิชาชีพได้เสนอแนะพอสรุปจากมากไปหาน้อย ดังนี้

1. ควรมีตำราประจำชั้นเรียนเหมือนตำราอื่น ๆ
2. เวลาเรียนสัปดาห์ละ 1 ครั้ง น้อยเกินไป ควร 2 ครั้ง
3. ควรอบรมครูเพื่อให้เข้าใจหลักสูตรใหม่ หรืออบรมเฉพาะวิชานั้น โดยตรง
4. เอกสารประกอบหลักสูตรควรจัดให้พร้อม
5. ศึกษาปัญหาที่ก่อกวนกลางควรออกสำรวจปัญหาและช่วยแก้ปัญหานั้น ๆ ร่วมกับคณะครู

ตารางที่ 49 เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่

เอกสาร	ไม่มีเลย	มีแต่ไม่เพียงพอ	มีเพียงพอ
หลักสูตร	7	59	34
คู่มือหลักสูตร	26	57	17
ประมวลการสอน	24	51	25
โครงการสอน	17	56	27
แบบเรียน	6	53	41
หนังสืออ่านประกอบ	10	77	12
คู่มือการประเมินผล	39	49	12
รวม	146	402	168

จากตารางที่ 49 จะเห็นได้ว่า

1. อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่เห็นว่าเอกสารฯ ไม่มีเลย คือ คู่มือการประเมินผล รองลงมาคือ คู่มือหลักสูตร และประมวลการสอน ส่วนที่มีน้อยคือ หลักสูตร ตามลำดับ
2. อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่เห็นว่า เอกสารมีแต่ไม่เพียงพอ คือ หนังสืออ่านประกอบ รองลงมาคือ หลักสูตร และคู่มือหลักสูตร ตามลำดับ
3. อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่เห็นว่า เอกสารฯ มีเพียงพอคือ หลักสูตร รองลงมาคือ โครงการสอน และประมวลการสอน ตามลำดับ
4. เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมจะเห็นได้ว่า เอกสารฯ ส่วนใหญ่มีแต่ไม่เพียงพอ และโดยเฉพาะ คู่มือการประเมินผล และคู่มือหลักสูตร

ตารางที่ 50 วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาทุกหมวดวิชาใช้

วิธีสอน	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การบรรยาย	45	1	87	1
การแบ่งกลุ่มคนคว่ำ	34	3	52	4
การปฏิบัติการในห้องทดลอง	10	10	22	9
การฝึกทักษะ	41	2	67	2
การฝึกปฏิบัติ	33	4	63	3
การศึกษานอกสถานที่	16	8	12	11
การสาธิต	30	5	34	7
การอภิปราย	26	6	44	5
การแสดงผลงานสมมุติ	5	12	18	10
การแก้ปัญหา	25	7	41	6
การสอนแบบสืบสวนสอบสวน	3	13	7	12
การให้ทองจำ	15	9	33	8
การสอนแบบโครงการ	8	11	6	13

จากตารางที่ 50 จะเห็นได้ว่าวิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนโดยส่วนรวมใช้มากที่สุดคือ การบรรยาย รองลงมาคือ การฝึกทักษะ การแบ่งกลุ่มคนคว่ำ และการฝึกปฏิบัติ ตามลำดับ สำหรับอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การบรรยาย รองลงมาคือ การฝึกทักษะ การฝึกปฏิบัติ และการแบ่งกลุ่มคนคว่ำ ตามลำดับ

วิธีสอนที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้ตรงกันมากที่สุด คือการบรรยาย รองลงมาคือ การฝึกทักษะ การฝึกปฏิบัติ และการแบ่งกลุ่มคนคว่ำ ตามลำดับ

เป็นที่น่าสังเกตว่า การสอนโดยการบรรยายเป็นวิธีที่ทั้งหัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุด

ตารางที่ 51 วิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาแนะนำและครูในหมวดวิชาทุกหมวดวิชาใช้

วิธีวัดผล	หัวหน้าสายวิชา	ลำดับที่	อาจารย์ผู้สอน	ลำดับที่
การสังเกต	42	3	64	3
การสอบปากเปล่า	25	5	20	7
การสอบภาคปฏิบัติ	37	4	50	4
การตรวจผลงาน	53	1	87	1
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย	3	7	37	6
การสอบข้อเขียนแบบปรนัย	7	6	39	5
การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและปรนัย	52	2	84	2

จากตารางที่ 51 จะเห็นได้ว่าวิธีวัดผลที่หัวหน้าสายวิชาได้แนะนำให้อาจารย์ผู้สอนโดยส่วนรวมใช้มากที่สุดคือ การตรวจผลงาน รองลงมาคือการสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และแบบปรนัย และการสังเกต ตามลำดับ อาจารย์ผู้สอนใช้มากที่สุดคือ การตรวจผลงาน รองลงมาคือการสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและแบบปรนัย และการสังเกต ตามลำดับ

วิธีสอนที่ทั้งหัวหน้าสายวิชาแนะนำและอาจารย์ผู้สอนใช้วิธีวัดผล ตรงกันมากที่สุดคือ การตรวจผลงาน รองลงมาคือ การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและแบบปรนัย และการสังเกต ตามลำดับ

เป็นที่น่าสังเกตว่า การสอบข้อเขียนแบบอัตนัย และการสอบปากเปล่าใช้น้อย

ข้อที่	ภาษาไทย			สังคมศึกษา			พลานามัย			วิทยาศาสตร์			คณิตศาสตร์			ภาษาอังกฤษ			ศิลปะศึกษา			อาชีพหรือศิลปฯ		
	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ
1	0.75	0.46		1.88	0.35		2.00	0.86		1.75	0.46		1.78	0.41		2.00	0.89		1.67	0.82		2.00	0.71	
2	2.00	0.53		2.13	0.64		2.00	1.00		1.75	0.46		2.00	0.87		2.50	1.05		1.67	0.82		2.20	0.84	
3	2.38	0.52		2.50	0.53		2.66	1.00		2.44	0.01		2.78	0.67		2.50	0.84		2.17	0.75		2.40	0.55	
4	2.00	0.00	6	1.50	0.71	6	2.29	0.76	2	3.00	0.00	5	2.67	0.82	3	3.50	0.71	4	1.83	0.98		2.20	0.84	
5	1.88	0.64		2.00	0.00		1.60	0.52		1.88	0.64		1.89	0.33		2.50	1.05		1.83	0.75		2.00	0.71	
6	2.13	0.35		2.25	0.46		1.88	0.60		2.75	0.71		2.10	0.74		2.67	1.03		1.67	0.82		1.80	0.45	
7	2.88	0.35		2.88	0.64		2.44	0.73		2.75	0.46		2.67	0.87		2.67	0.82		1.83	0.75		1.80	0.84	
8	2.38	0.74		2.63	0.92		2.40	0.84		2.75	0.46		2.11	0.78		2.67	0.82		1.83	0.75		1.80	0.45	
9	2.50	0.76		3.00	0.76		2.33	1.00		2.13	0.64		2.00	0.71		3.00	0.58		2.16	0.75		2.20	0.45	
10	2.50	0.53		2.88	0.35		3.11	0.60		2.88	0.64		1.89	0.60		2.85	0.95		3.16	0.75		2.20	0.84	
11	1.88	0.35		2.13	0.64		1.77	0.67		2.22	0.67		2.11	0.93		1.86	0.38		1.83	0.41		1.60	0.55	
12	2.63	0.74		2.88	0.99		2.00	0.71		2.40	0.70		2.11	0.78		2.67	0.82		2.00	0.00		2.20	0.45	
13	2.63	0.92		3.13	0.64		2.33	0.71		2.75	0.71		2.16	0.89		3.00	0.63		2.83	0.41		2.60	0.89	
14	2.50	0.76		2.75	0.71		2.66	0.87		3.25	0.75		2.56	0.88		2.80	0.84		2.83	0.75		2.20	0.84	
15	2.38	0.74		2.43	0.79	1	2.00	0.82	1	2.71	0.49	1	2.57	0.79	2	2.50	0.58	3	2.00	0.63		1.60	0.89	
16	2.38	0.74		2.00	0.76		1.88	0.78		2.13	0.64		2.00	0.50		2.14	1.07		2.16	0.75		2.00	0.98	

จากตารางที่ 52 - จะเห็นได้ว่า

1. ในค่านการให้หลักสูตรใหม่ ข้อ 14, 10, 13, 7 และ 3 เป็นข้อที่หัวหน้าสายวิชาส่วนมากเห็นว่ามีปัญหาในระดัสูงมาก คือ

ข้อ 14 หัวหน้าสายวิชา 7 ใน 8 หมวดวิชา เห็นว่ามีปัญหามาก ได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา

ข้อ 10 หัวหน้าสายวิชา 6 ใน 8 หมวดวิชา เห็นว่ามีปัญหามาก ได้แก่ ความเพียงพอของจำนวนครูกับจำนวนวิชาที่เปิดสอนในหมวดวิชาต่าง ๆ และความเพียงพอของแบบเรียนของนักเรียนในหมวดวิชาต่าง ๆ

ข้อ 7 หัวหน้าสายวิชา 5 ใน 8 หมวดวิชา เห็นว่ามีปัญหามาก ได้แก่ ความเพียงพอของเวลากับเนื้อหาในแต่ละรายวิชา ที่หลักสูตรกำหนดให้สอน

ข้อ 3 หัวหน้าสายวิชาครึ่งหนึ่ง เห็นว่ามีปัญหามาก ได้แก่ ความเพียงพอของงบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานในหมวดวิชา

นอกจากนี้หัวหน้าสายวิชาบางสายวิชาเห็นว่ายังไม่ได้ปฏิบัติ ได้แก่ ข้อ 4 และ ข้อ 15 คือการร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียนจัดการประชุม สัมมนาหรืออบรมครูให้เข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ และการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางคานวิชาการของหมวดวิชา .

การวิเคราะห์ปัญหาการให้หลักสูตรใหม่ของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ

ในการวิเคราะห์และนำเสนอปัญหาของเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ นี้ ได้เสนอโดยตารางในส่วนที่เป็นมาตราประมาณค่า ควบคู่การหาคะแนนเฉลี่ยและส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานรายข้อ และปัญหาที่ประสบของเจ้าหน้าที่โดยเสนอตามลำดับที่ประสบมากไปหาน้อย ตามลำดับ ในแต่ละเจ้าหน้าที่ คือ เจ้าหน้าที่แนะแนว เจ้าหน้าที่ทะเบียน เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา และเจ้าหน้าที่ห้องสมุด ไปตามลำดับ

ตารางที่ 53 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของเจ้าหน้าที่แนะแนว

ปัญหา	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. การให้ข้อมูลของบุคลากรในโรงเรียนเพื่อการแนะแนว	2.50	0.55	
2. การศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพในประเทศไทยเพื่อช่วยในการแนะแนว	2.83	0.41	
3. การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเลือกโปรแกรมการเรียน	2.67	0.82	
4. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนว	3.33	0.82	
5. การจัดเวลาเพื่อให้การแนะแนวสำหรับนักเรียน	2.60	0.55	
6. การจัดสถานที่เฉพาะในการให้บริการแนะแนวนักเรียน	2.67	0.82	
7. ปัญหาที่เกิดจากอุปสรรคในการให้ความร่วมมือในการแนะแนว	3.00	0.89	
8. ความเข้าใจเกี่ยวกับสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนในระดับอุดมศึกษา	2.83	0.75	

จากตารางที่ 53 จะเห็นว่า ข้อ 4, 7, 2, 8, 3, 6, 5 และ 1 เป็นข้อที่เจ้าหน้าที่แนะแนวเห็นว่าปัญหามากที่สุด และน้อยลงตามลำดับ

ข้อ 4 เป็นข้อที่เจ้าหน้าที่แนะแนวเห็นว่าปัญหามากที่สุด ได้แก่ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการแนะแนว และลดน้อยลงตามลำดับ จนถึงข้อ 1 แต่ทุกข้อก็จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหา

เป็นที่น่าสังเกตว่า ข้อ 7 คือ ปัญหาที่เกิดจากอุปสรรคในการให้ความร่วมมือในการแนะแนว เป็นข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับที่สูงมาก

ขอเสนอแนะเพิ่มเติมของเจ้าหน้าที่แนะแนว

ในคานปัญหาที่เจ้าหน้าที่แนะแนวประสบในการแนะแนว สรุปจากมากไปหาน้อย
ได้ดังนี้

1. ขาดสถานที่อันเหมาะสมที่จะใช้ เป็นห้องแนะแนว
2. ขาดวิทยากรที่ชำนาญในการให้การแนะแนว โดยเฉพาะ
3. บุคลากร และเวลาไม่เพียงพอ
4. ขาดงบประมาณสนับสนุน
5. ขาดความรู้ในด้านการแนะแนว

ตารางที่ 54 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของเจ้าหน้าที่ทะเบียน

ปัญหา	\bar{x}	S.D	ไม่ใช้ปฏิบัติ
1. ความเข้าใจในหลักสูตรใหม่และการจัดวิชาเรียนในระบบ หน่วยกิต	2.43	0.53	
2. ความรู้ความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับงานทะเบียนที่ต้อง ปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่	2.43	0.53	
3. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานทะเบียน	2.86	0.38	
4. แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานทะเบียนของโรงเรียน	2.29	0.95	
5. ระยะเวลาที่ใช้ในการลงทะเบียน	2.14	0.69	
6. การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่กับบุคลากรที่เกี่ยวข้อง	2.00	0.58	
7. ความเพียงพอของวัสดุที่จำเป็นต้องใช้ในงานทะเบียน	2.29	0.95	
8. ความเพียงพอของครุภัณฑ์ที่ใช้ในงานทะเบียน	2.43	0.98	

จากตารางที่ 54 จะเห็นได้ว่า ข้อ 3 เป็นข้อที่เจ้าหน้าที่ทะเบียน เห็นว่า
มีปัญหามากที่สุด ได้แก่ ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานทะเบียน

ขอเสนอแนะเพิ่มเติมของเจ้าหน้าที่ทะเบียน

ในคานปัญหาที่เจ้าหน้าที่ทะเบียนประสบในการทำหน้าที่ทะเบียน สรุปจากมากไปหาน้อย ใคดังนี้

1. เจ้าหน้าที่ทะเบียนต้องสอนเวลาไม่พอ ขาดบุคลากร
2. ครุภัณฑ์ที่ใช้ในงานทะเบียนค่านี้อย่างไม่มี
3. ระเบียบของกระทรวงไม่ละเอียดพอ ทำให้แต่ละโรงเรียนปฏิบัติไม่เหมือนกัน
4. แบบฟอร์มต่าง ๆ ไม่ทำให้เกิดความคล่องตัว ในการปฏิบัติ
5. อุปกรณ์ต่าง ๆ มีไม่เพียงพอ

ตารางที่ 55 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา

ปัญหา	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับงานวัดผลตามหลักสูตรใหม่	2.50	1.05	
2. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานวัดผล	2.83	0.41	
3. แบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ใช้ในงานวัดผลของโรงเรียน	2.50	0.55	
4. ความชัดเจนของระเบียบการประเมินผล	2.83	0.41	
5. ระยะเวลาที่กำหนดให้ครูส่งผลการเรียนของนักเรียน	2.00	0.63	
6. ความเหมาะสมในการจัดระดับคะแนนของครู	2.67	0.82	
7. การปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผลที่กลุ่มโรงเรียนกำหนดขึ้น	2.43	0.53	
8. การประสานงานกับหน่วยทะเบียน	1.33	0.52	

จากตารางที่ 55 จะเห็นได้ว่า ข้อ 2, 4, 6 และ 3 เป็นข้อที่เจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา เห็นว่ามีปัญหามากที่สุดและน้อยลงตามลำดับ

ข้อ 2 และ 4 เป็นข้อที่เจ้าหน้าที่วัดผล เห็นว่ามีปัญหามากที่สุด ได้แก่ ความเพียงพอของบุคลากร และความรัดกุมของระเบียบการประเมินผล และลดคนยอดตามลำดับ จนถึง ข้อ 3 แต่ทุกข้อก็จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของเจ้าหน้าที่วัดผลการศึกษา

ในค่านักเรียนที่เจ้าหน้าที่วัดผลประสบในการทำหน้าที่วัดผล สรุปจากมากไปหาน้อย

ได้ดังนี้

1. การสอบไม่ผ่านในบางรายวิชา และไม่อาจจะเรียนในรายวิชาต่อเนื่องได้
2. ข้อตกลงของกลุ่มเกี่ยวกับการวัดผลไม่แน่นอน
3. การให้ระดับคะแนนของหมวดวิชาสังคมศึกษา เพราะในรายวิชาหนึ่ง ๆ

ยังมีหลายวิชา

4. ทำให้เด็กตกน้อย ขาดคุณภาพ เพราะออกข้อสอบให้ถูกต้องตามหลักการ

วัดผลไม่ได้

5. รับเด็กอ่อนแทบทุกวิชามาสอบ เพราะรับเด็กตกจากส่วนกลางมา

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 56 ปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ของเจ้าหน้าที่ห้องสมุด

ปัญหา	\bar{x}	S.D	ไม่ได้ปฏิบัติ
1. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่	2.86	0.90	
2. ความเพียงพอของจำนวนบุคลากรที่ทำงานห้องสมุด	3.29	0.76	
3. ความเพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้ในการดำเนินงานห้องสมุด	3.21	0.80	
4. จำนวนหนังสือประกอบการเรียนตามหลักสูตรใหม่	3.14	0.69	
5. ขนาดของห้องสมุดต่อจำนวนผู้ใช้	3.00	0.82	
6. งบประมาณที่ได้รับในการดำเนินงานห้องสมุด	2.38	1.19	
7. การจัดบริการห้องสมุดให้เหมาะกับหลักสูตรใหม่	2.00	0.00	4
8. การส่งเสริมการดำเนินงานห้องสมุดจากผู้บริหารโรงเรียน	1.86	0.38	
9. การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ห้องสมุดกับหัวหน้าสาขาวิชา	2.50	0.76	

จากตารางที่ 56 จะเห็นได้ว่า

1. ในด้านปัญหาการใช้หลักสูตรใหม่ ข้อ 2, 3, 4, 5, 1 และ 9 เป็นข้อที่เจ้าหน้าที่ห้องสมุดเห็นว่าปัญหามากที่สุด และน้อยลงตามลำดับ

ข้อ 2. เป็นข้อที่เจ้าหน้าที่ห้องสมุดเห็นว่าปัญหามากที่สุด ได้แก่ความเพียงพอของบุคลากรที่ทำงานห้องสมุด และลดน้อยลงตามลำดับ จนถึงข้อ 9 แต่ทุกข้อก็จัดอยู่ในระดับที่มีปัญหามาก

เป็นที่น่าสังเกตว่า ข้อ 3, 4 และ 5 ได้แก่ความเพียงพอของเครื่องมือเครื่องใช้ จำนวนหนังสือประกอบการเรียนตามหลักสูตรใหม่ และขนาดของห้องสมุดต่อจำนวนผู้ใช้ เป็นข้อที่มีปัญหาอยู่ในระดับสูงมาก

2. ในคํานการไม่ได้ปฏิบัติตามนโยบายของหลักสูตรใหม่ เจ้าหน้าที่ห้องสมุดเห็นว่าไม่ได้จัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่ ร้อยละ 57.14 ทั้งนี้เนื่องมาจาก ขาดบุคลากร เครื่องมือเครื่องใช้ และหนังสือประกอบการเรียนตามหลักสูตรใหม่

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของเจ้าหน้าที่ห้องสมุด

ในคํานปัญหาที่เจ้าหน้าที่ห้องสมุดประสบในการทำหน้าที่ สรุปรวมมากไปทาน้อย
ได้ดังนี้

1. นักเรียนส่วนใหญ่ยังเข้าใจห้องสมุดไม่เป็น
2. นักเรียนขาดความรับผิดชอบ
3. งบประมาณมีน้อย จึงขาดวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้
4. เนื้อที่คับแคบ ท่างานและบริการไม่สะดวก
5. เจ้าหน้าที่ต้องทำหน้าที่อื่น ๆ ด้วย และยังไม่มีความรู้ในคํานนี้โดยเฉพาะ

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ทั้งในส่วนที่เป็น ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม แบบตรวจสอบ และมาตราประเมินค่า ปรากฏว่าการใช้หลักสูตรใหม่นี้ยังไม่ค่อยพร้อมในคํานต่าง ๆ มากมาย ทำให้การใช้หลักสูตรใหม่มีปัญหา มาก ซึ่งบุคลากรผู้ใช้หลักสูตรใหม่เห็นว่าปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาที่มีอยู่ในระดับสูงคือ

1. ในคํานปัญหาของผู้บริหาร ผู้บริหารมีความเห็นว่า ขาดบุคลากรที่จะรับผิดชอบงานคํานต่าง ๆ และความสอดคล้องของหลักสูตร หมวดวิชาชีพที่มีต่อความต้องการของนักเรียน มีปัญหามากที่สุด

2. ในคํานหัวหน้าสาขาวิชา และอาจารย์ผู้สอน เมื่อพิจารณาจากส่วนที่เป็นแบบตรวจสอบ และส่วนที่เป็นมาตราประเมินค่า ปรากฏว่า ในการนำหลักสูตรไปใช้นั้น มีปัญหามากในเรื่องต่อไปนี้

2.1 ในคํานเนื้อหาวิชา ได้แก่ ความเพียงพอของเวลา กับเนื้อหาแต่ละรายวิชาที่กำหนด และเนื้อหาวิชาที่กำหนดกับเวลาที่ใช้สอนนั้น มีปัญหามากที่สุด

2.2 ในด้านการนำไปใช้ จากข้อมูลของประชากร ผู้ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่า ประชากรส่วนใหญ่ยังมิได้รับการอบรมให้เข้าใจเกี่ยวกับงานในหน้าที่คาม หลักสูตรใหม่ มีประสบการณ์ด้านการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายน้อย สถานที่ ๑๑๐๐ জনเอกสารประกอบการใช้หลักสูตร และขาดบุคลากรในการใช้หลักสูตรให้เพียงพอ นอกจากนี้ปรากฏว่า

2.2.1 การกำหนดจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในการสอน จำนวน 5 ใน 8 หมวดวิชามีปัญหามาก หมวดวิชาวิทยาศาสตร์มีปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ หมวดวิชาศิลปศึกษา

2.2.2 การจัดหาอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นเพื่อใช้ในแต่ละรายวิชา 7 ใน 8 หมวดวิชามีปัญหามาก หมวดวิชาวิทยาศาสตร์มีปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ หมวดวิชาศิลปศึกษา

2.2.3 ความเพียงพอของเอกสารเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร 7 ใน 8 หมวดวิชา มีปัญหามาก กล่าวคือ ไม่มี หรือ มีแต่ไม่เพียงพอ ยกเว้นหมวดวิชาคณิตศาสตร์ เห็นว่ามีเพียงพอ

เอกสารที่ขาดมากที่สุดได้แก่ คู่มือการประเมินผล รองลงมาคือ คู่มือประกอบหลักสูตร

2.2.4 สถานที่ วัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในทุกหมวดวิชา ไม่มี หรือ มีแต่ไม่เพียงพอ โดยเฉพาะโรงฝึกพลศึกษา และอุปกรณ์ในหมวดวิชาพลานามัย ห้องปฏิบัติการทางภาษา การสอนการ เรียนจริงใจของ เรียนเป็นส่วนใหญ่

2.2.5 จำนวนครูที่ทำการสอนในรายวิชาที่เปิด 6 ใน 8 หมวดวิชา มีปัญหามาก หมวดวิชาพลานามัยมีปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ หมวดวิชาศิลปศึกษา

2.2.6 เวลาที่ให้นักศึกษา นักเรียนคนคว่า 7 ใน 8 หมวดวิชา มีปัญหามาก หมวดวิชาพลานามัย มีปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ หมวดวิชาวิทยาศาสตร์

2.3 ในด้านการประเมินผล ครูผู้สอนเป็นผู้ออกข้อสอบและให้ระดับคะแนนเอง และใช้วิธีตรวจผลงาน การสอบข้อเขียนแบบอัตนัยและแบบปรนัย มากที่สุด ยกเว้นหมวดวิชาพลานามัย และหมวดวิชาชีพ หรือศิลปปฏิบัติ ซึ่งใช้วิธีการสอบภาคปฏิบัติ

หมวดวิชาภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีปัญหาในการวัดผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะ สูงมาก

3. ในด้านเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ เจ้าหน้าที่ทั้ง 4 ฝ่าย มีความเห็นตรงกันว่า ขาดบุคลากรที่จะทำหน้าที่ในแต่ละหน้าที่ เป็นปัญหามากในการดำเนินงาน เจ้าหน้าที่ห้องสมุดมีปัญหาในทุกด้านอยู่ในระดับสูงมาก นอกจากนั้นการได้รับความร่วมมือจากบุคลากร การที่ค่อนข้างน้อย ความชัดเจนของระเบียบการประเมินผล จำนวนหนังสืออ่านประกอบ และขนาดของห้องสมุดต่อจำนวนผู้ใช้ เหล่านี้มีปัญหามากในแต่ละเจ้าหน้าที่

4. ในด้านการไม่ปฏิบัติตามหลักสูตรใหม่ ของประชากรกลุ่มต่าง ๆ ผู้บริหารไม่ได้จัดหลักสูตร หมวดวิชาที่สอดคล้องต่อความต้องการของนักเรียน และไม่ได้จัดโปรแกรมให้สอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น หัวหน้าสายวิชาไม่ได้ร่วมมือกับกลุ่มโรงเรียน จัดประชุมสัมมนา หรืออบรมให้ครูเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ และไม่ได้จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทางค่านิยมของหมวดวิชา และเจ้าหน้าที่ห้องสมุดไม่ได้จัดบริการห้องสมุดให้เหมาะสมกับหลักสูตรใหม่ อยู่เป็นจำนวนมาก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย